

ΚΡΑΥΓΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΣΥΝΤΑΞΙΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ
Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ, ΙΣΤΟΡΙΚΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΑΡ. 5. — τὸ ἔτος — ΛΕΠ. 10 τὸ φύλλον. — ΕΤΟΣ 3ον (TOM. I'.) — ΑΡ. 2 — 5 Αὐγούστου 1912

Ὁ κ. Μπενάκης καὶ τὰ διαπύλια

Ὁ κ. Μπενάκης ὑπῆρξε μίαν στιγμὴν γεωργός, ἀγρότης, κτηνοτρόφος, φορολογούμενος.

Καὶ ἀπεγοητεύθη. Ὁ φόρος μάλιστα τῶν διαπυλίων τὸν ἐπληξεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἠγανάκτησε, καὶ τὸν ἐξηνάγκασε νὰ γείνη ἐπαναστάτης, νὰ ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων καὶ νὰ αὐτοκληθῇ citoyen Francais τοῦ 1789.

Ἐν τῇ ἀγανακτήσει τοῦ ἀπορεῖ πῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἠνέχθη σιωπηλῶς καὶ ἀγογγύτως τοιαύτην φορολογικὴν τυραννίαν καὶ δὲν ἐξηγέρθη νὰ συντρίψῃ τοιοῦτον καθεστῶς καὶ νὰ καταπατήσῃ λέοντα καὶ Δράκοντα.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κ. Μπενάκη εἶε καὶ δικαία καὶ νόμιμος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε νόμιμος καὶ δικαία ἡ ἀπορία τοῦ. Ἑλλησμώνησεν ἐν πρᾶγμα. Οἱ Ἕλληνες εἶνε τὰ τέκνα τῆς πεντηκονταετίας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπαίχθη ἡ μεγαλειτέρα πολιτικὴ ἀποκρισία καὶ ἡ διπροσωπία. Παρασκευαὶ καὶ φόροι διὰ τὴν ἄμυναν τῆς χώρας πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ παράλυσιν τῶν νεύρων τοῦ Κράτους χάριν δύο διπλωματιῶν, τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

Ἐν μέσῳ τοιαύτης συγχύσεως καὶ ἀπάτης τί προσεδόκα ὁ κ. Μπενάκης ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν;

Ἄν ὁ κ. Μπενάκης ἐμελέτα βαθύτερον τὴν πεντηκονταετίαν, δὲν θὰ ἠπόρει διὰ τὴν ἀνοχὴν φόρου τῶν διαπυλίων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνοχὴν τοῦ συστήματος τῆς πεντηκονταετίας. Τὰ διαπύλια τὸν ἐξήντλουν μόνον οικονομικῶς. Ἀλλὰ τὸ πολιτικὸν σύστημα τὸν ἐξήντλει ἐθνικῶς, τοῦ ἀνέκοπτε τὸν πολιτικὸν δρόμον, τὸν ἐξηυτέλιζε καὶ τὸν διέγραφεν ἀπὸ τὴν βίβλον τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς ἱστορίας. Ἰδοὺ ποῦ ἐπρεπε νὰ σταθῇ ἡ ἀπορία τοῦ κ. Μπενάκη. Ἀς μελετήσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἐν Κη-

φισσὰ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορόν του, ὅλην αὐτὴν τὴν πεντηκονταετὴν περίοδον καὶ ἄς μᾶς δείξῃ ἐν μόνον σημεῖον κυβερνητικῆς τέχνης, ἐν σημεῖον κυβερνητικῆς μερίμνης, ἐν σημεῖον κυβερνητικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐν σημεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ μαρτυρῇ, ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ εἶνε τὸ δημοῦργημα τοῦ 21 καὶ τοῦ Ναυαρίνου! Ἡ δυσειδὴς μορφή τῶν διαπυλίων, ἐξήγειρε τὸν κ. Μπενάκην τόσο, ὥστε νὰ ἀποστραφῇ τὸν γεωργικὸν βίον, τὸν ὁποῖον κατὰ θεωρίαν τότεν ἠγάπησεν. Ὁ κ. Μπενάκης καὶ ἂν δὲν ἐπιμείνῃ νὰ κρατῇ τὴν ἀξίνην καὶ τὸ χερούλι τοῦ ἀρότρου, δὲν θὰ ζημιωθῇ καὶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ζημιωθῇ καὶ δὲν θὰ ἐξεγερθῇ μέχρι μανίας, ἂν ἀτενίσῃ τὴν πολιτικὴν φάτσαν τοῦ σιιτήματος;

Βεβαίως, ἡ Ἑλλὰς διατηροῦσα τὸν φόρον τῶν διαπυλίων, πλήττει ἀνίστως τὸν λαόν, πλήττει τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν γεωργίαν, ὑπερτιμᾷ τὰ εἰσαγόμενα καὶ καθιστᾷ ἐκ τούτου τὸν βίον ἀδύνατον. Ὅλα ταῦτα εἶνε ἀναμφιδέητα, καὶ δικαίως κατέστησαν τὸν εἰρηνικὸν καὶ πρᾶον Μπενάκην, Ἐδραῖον ζηλωτὴν καὶ νὰ ἐρωτᾷ ἑξέστι δοῦναι κῆνσον τῷ Καίσαρι; Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ διατήρησις τῶν διαπυλίων θὰ προσέτριβε μῶμον εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ τὴν καθίστα ὅμως ἐξουθένωμα τῶν λαῶν καὶ βδέλυγμα τῆς ἱστορίας, ὅπως τὴν καθιστᾷ ἡ συνέχεια τῆς πεντηκονταετίας.

Τὸ ἠννόησεν αὐτὸ ὁ κ. Μπενάκης;

Εἶνε κοινωνιστὴς ὁ κ. Μπενάκης ὡς ὁμολογεῖ κατὰ τὴν ἀγαθὴν σημασίαν τῆς λέξεως; Μιτεῖ τὸν φόρον τῶν διαπυλίων καὶ τὸν μισεῖ τόσο, ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ Γαλιλαῖον, ὁπαδὸν Ἰούδα τοῦ Γαλιλαίου, ἐπαναστάτην τέλος καὶ citoyen Francais τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως;

Δὲν τὸ πιστεύομεν, διότι δὲν βλέπομεν

νὰ βεβαίωσιν τοῦτο τὸ παρελθόν του. Αἱ πολιτικαὶ τοῦ ἰδέαι εἶνε νωπαὶ, γέννημα τῆς στιγμῆς, τῆς ψυχικῆς διεγέρσεως. Δὲν εἶνε τὸ ἔργον τῆς μελέτης κατὰ θεωρίαν, δὲν εἶνε τὸ ἔργον τῆς πείρας. Εἶνε μία πρόσκαιρος ἐντύπωσις, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶνε φιλοβασιλικὸς ἅμα καὶ ἐπαναστάτης, θαυμαστὴς τοῦ παρελθόντος καὶ κατήγορος τοῦ παρόντος, πολίτης καὶ Ὑπουργός, ἀρνητὴς φόρων καὶ εἰσπράκτωρ φόρων πρὸ πάντων doctores καὶ octrois.

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἓνας πρωτοπυργὸς παντοδύναμος καὶ ἰσχυρὸς τὸν νοῦν καὶ τὴν θέλησιν, ὁ Τρικούπης, ἀπειράθη νὰ καταργήσῃ τὰ διαπύλια, τὸ στίγμα τοῦτο τῆς οικονομικῆς νομοθεσίας, τὸ ὁποῖον ἀπετροπιάσθη ὁ κ. Μπενάκης, ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φορέσῃ τὸν κόκκινον σκοῦφον.

Ἀλλ' ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἀόπειρα τοῦ Τρικούπης, ἐθραύσθη διὰ μιᾶς ἐξεγερτικῆς διαδηλώσεως εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως!

Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς διαδηλώσεως ἦτο αὐτὸς ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου καὶ αὐτὸς ἀντετάσσετο κατὰ τῶν διαταγῶν τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως διατηρηθῇ ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία.

Ὁ Διάδοχος ἐριππος ἐπὶ ἵππου θυμοειδὺς καὶ ἐπιτελείου στρατιωτικοῦ, προήσπιζε τοὺς διαδηλωτάς, διέτασσε τὴν φρουροῦσαν στρατιωτικὴν ἀρχὴν νὰ ἀχωρήσῃ ἵνα τὸ ἐξαλλὸν πλῆθος ἐκδηλώσῃ τὸ φρόνημά του ἐλευθέρως.

Ὁ Τρικούπης ἐπεσεν, ἀλλὰ τὰ διαπύλια ἔστησαν κ. Μπενάκη.

Ἀλλὰ καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Τρικούπης ἐπιπτε καὶ τὰ διαπύλια ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διαδόχου, σεις κ. Μπενάκη τί ἐκάμνετε;

Ἐφάλατε ὕμνους ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τῶν Πριγκήπων καὶ τῆς ἑλληνοπρεποῦς δράσεώς των. Καὶ ὅταν μετὰ τέσσαρα ἔτη ἐπιστρέφῃτε τὰς Ἀθήνας κατὰ

τὰς ἐορτὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ 1896, καμμία ἀνάμνησις τοῦ ἐπεισοδίου τούτου δὲν ἦλθεν εἰς τὴν φαντασίαν σας.

Ἐπεσκέφθητε βέβαια τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως, ἀλλ' ὅλα ἦσαν σιωπηλά. Ὁ φόρος τῶν διαπυλίων ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ὁ Διάδοχος εἰς τὴν ἰδικήν του, Σεῖς εἰς τὴν ἰδικήν σας καὶ μόνος ὁ μεταρρυθμιστὴς πολιτικὸς, ὁ Τρικούπης, δὲν ἦτο εἰς τὴν ἰδικήν του.

Ἄν κ. Μπενάκη, σεῖς καὶ ὅλοι οἱ δ-

μογενεῖς οἱ μακρὰν τῶν πολιτικῶν παθῶν εὐρισκόμενοι καὶ ὕλικοις ἀνεξάρτητοι ἀμελεῖσθε τὰ ἐλληνικὰ πράγματα βαθύτερον καὶ μόνον τὰ πράγματα, ὁ Νομάρχης κ. Δάσιος δὲν ἦτο τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀποταθῇτε. Ἦτο ὁ Διάδοχος. Αὐτὸν ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσητε, διατὶ ἀκόμη μένει ὁ φόρος τῶν διαπυλίων ὁ δεσμεύων τὴν γεωργίαν, τὸν λαὸν καὶ τὴν κοινωνικὴν οἰκονομίαν.

Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΝΟΤΩ

Ὁ Ἄνοτὼ ἐξακολουθεῖ τὰς διπλωματικὰς του μελέτας. Ἡ περὶ Βαλκανικῆς κρίσεως μελέτη του δὲν εἶνε ἡ ὀλιγώτερον σοβαρὰ. Τὴν ἐνθυμοῦνται τὴν κρίσινταύτην οἱ ἀναγνώσται. Ἐνῶ ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Βουλγαρία ἐκινεῖν, οἱ Ἕλληνες ἐπενόουν τὴν **ἄφογον στάσιν**. Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τὴν εὐφυΐαν εἰς τὸ νὰ καθιεροῖ δόγματα πολιτικῆς πρωτοτύπου. **Ἄφογος στάσις**, ὅταν ἡ Αὐστρία ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς Βοσνίας καὶ ἡ Βουλγαρία ἐπὶ τῆς Μακεδονίας. Οἱ Ἕλληνες ἐκαμάρωναν διὰ τὴν διέλευσιν τοῦ Βασιλέως τῶν ἐκ Βιέννης καὶ τὸν ἐβλεπον ἀνταλάσσοντα ἀσπασμοὺς ἀδελφικὸς μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Πάντοτε ἤλπιζον καὶ αἱ ἐλπίδες τῶν τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἀνόρθωσιν. Ἄλλ' ὡς ἀκούσωμεν τὸν Ἄνοτῶ.

«Ἀμα ὁ Αἰρενταλ ἐκίνησε τὸ πῖόνι του ἐπὶ τοῦ ζατρικίου ἢ συνέχεια ἐπὶ τοῦ ἀναληφθέντος μέρους ἤτο μοιραία. Ἡ προσάρτησις τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης κατεχομένων ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν ὑπὸ τῆς Αὐστρίας, δὲν ἦτο τροποποίησις τοῦ status quo τοιαύτη, ὥστε νὰ φέρῃ γενικὴν πυρκαϊάν. Ἡ Σερβία δὲν εἶχε τὸ ἀνάστημα μέγα διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν γείτονα Αὐτοκρατορίαν εἰς ὑποχώρησιν. Αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν συνεννόησιν Δυνάμεις, δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν τριπλῇ. Τὸ νὰ προκαλέσουν Συνδιάσκεψιν, ἐσήμαινεν, ὅτι ἤνοιγον τὴν ὁδὸν τῶν ἀνταμοιβῶν. Ἄλλ' ἀνταμοιβαὶ ἐσήμαινον, ὅτι ἤρχοντο εἰς χεῖρας. Συνδιάσκεψις ἄρα ἦτο ἀδύνατος.

Αἱ ἐνδείξεις αὗται ἐνεδείκνυνον τὴν ὁδὸν τοῦ μέλλοντος καὶ κατὰ συνέπειαν ἐχάραττον τὴν κατεύθυνσιν τῆς πολιτικῆς.

Ἐδέησεν ἐν τούτοις νὰ θέσουν τὸν δάκτυλον εἰς τὸν ἥλον τῆς πραγματικότητος, διὰ νὰ ἐννοήσουν οἱ διπλωμάται, ὅτι ἦσαν νικημένοι. Ἐδέησε νὰ προσεγγίσουν τὸν κίνδυνον διὰ νὰ συγκατατεθοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν τάξιν καὶ τὰ παραιτηθῶν ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσουν.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησαν, ὡπισθοχώρησαν, ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία τῆς κρίσεως ταύτης, τῆς τόσον ἐπὶ στιγμὴν ἀπειλητικῆς.

Αἱ συνδιαλέξεις τοῦ Ἰσβόλσκυ καὶ τοῦ Αἰρενταλ καλύπτονται διὰ μυστηρίου. Διηρώτων, ἂν οἱ δύο ὑπουργοὶ δὲν ἐξεπλάγησαν, καὶ ἂν ἐγγώριζον ἀκριβῶς τὸ τεχνικὸν μέρος τῆς ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν διεπραγματεύοντο, πρὸς μεγάλην μέριμναν τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Αἰρενταλ τοῦλάχιστον ἐδίστασε πρὶν ὑρῇ τὸν δρόμον του. Ἐβάδισε κατὰ πρῶτον πρὸς τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ ἐπανερχόμενος πρὸς τὰ βήματά του ἐρρίφθη πρὸς τὴν σφηκοφωλεάν τῶν Σλαύων.

Ἀσφαλῶς ἠγγόνει τὴν σύμβασιν τὴν προσηρημένην εἰς τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου,

ἣτις ἐστηρίζετο ἐν τούτοις ἐπὶ κειμένων, καὶ ἀνεκαλύφθη τυχαίως ἐξ ἀναγνώσεως τοῦ Καρθεωδωρῆ Πασᾶ, καὶ ἡ ὁποία ἤξιζε 150 ἑκατομμύρια στρογγυλὰ εἰς τὴν Τουρκίαν. Εἴχε συναίσθησιν ἐξ ἄλλου τῶν ἀντιστάσεων, ἅς θὰ συνήντα, εἴτε μετὰ τῶν γειτονικῶν πληθυσμῶν, εἴτε ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων; Προεῖδεν, ὅτι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐκβιάσῃ τὴν διπλωματικὴν ἐπιτυχίαν διὰ τῆς κινητοποιήσεως τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ; Ἐφρόνει, ὅτι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐγγράψῃ πολλὰς δεκάδας ἑκατομμυρίων εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ Κράτους;

Ἀποκατάστασις τοῦ Νόβι-Παζάρ, ἀποζημιώσεις εἰς τὴν Τουρκίαν, οἰκονομικὰ ἀνταλλάγματα εἰς τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον, δαπάναι στρατιωτικαὶ καὶ ἄλλαι, καὶ ὅλα ταῦτα, διὰ νὰ ὑποκαταστήσουν τὴν **λέξιν κυριαρχία** εἰς τὴν **λέξιν κατοχή**. Πολὺ ἀκριβὰ. Ἄς προσθέσωμεν τὴν διαχυθεῖσαν δυσπιστίαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὰ Βαλκάνια, τὸν ἐρεθισμόν τῆς Τουρκίας καὶ τὸν ἐκ κρημῇ λογαριασμόν εἰς τοὺς συντρόφους τῆς Τριπλῆς. Διότι τὸ πᾶν πληρῶνεται, καὶ θὰ δεῖσῃ νὰ πληρωθῇ ἡ Γερμανία διὰ τὴν συνδρομήν της καὶ ἡ Ἰταλία διὰ τὴν ἀποχὴν της.

Ὁ Ἰσβόλσκυ δὲν ἦτο κατ' ἀρχὰς πλειότερον γνώστης. Ἡ περὶ Συνδιασκέψεως γνώμη του ἦτο ἀνεπιτυχὴς καὶ κατέστρεφε τὸ πᾶν. Ἄλλ' εἰς τὸ τέλος διεχειρίσθη τὸ ζήτημα δεξιότερον. Ἡ ὥραιότερα ἐργασία ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία τῆς Βουλγαρίας. Ἰσως ἀνέκτησε τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Σόφίᾳ ἐπιρροὴν διὰ τοῦ διπλοῦ κτυπήματος τοῦ Τουρκικοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ νέου Τσάρου.

Ταῦτα καὶ τὰ πρὸς τὸ Μαυροβούνιον ἀνταλλάγματα προσέδωκαν εὐχαρίστησιν καὶ γοητείαν εἰς τὴν Ρωσικὴν πολιτικὴν. Ἄν ὁ σιδηρόδρομος μετὰξὺ Δουνάβως καὶ Ἀδριατικῆς πραγματοποιηθῇ καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐμπνέει, μία γραμμὴ ὑποχωρήσεως ἐντιμοτάτη θὰ ἐξησφάλιζε τὰς μοσχοβιτικὰς φιλοδοξίας καὶ παραδόσεις. Μία ζώνη ἐγκαρσία θὰ ἀντίστατο εἰς τὰς Αὐστριακὰς νίκας ἐπὶ τῶν Βαλκανίων.

Ὁ Ἰσβόλσκυ εὐρίσκετο ἐν γένει, εἰς τὴν χειροτέρα κατάστασιν. Ἐν παρελθόν, τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ὑπεύθυνος, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνῆρχετο εἰς τὴν σύμβασιν τοῦ Ρέσταχτ τοῦ ἐδέσμευε χεῖρας καὶ πόδας. Ἐκαμεν, ὅ,τι, ἠδυνήθη. Ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὸς δύο ἐμπόδια σοβαρὰ, ἅφ' ἐνὸς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐξ ἄλλου πρὸς τὴν Ἰταλίαν.

Ὅταν ἡ ἰδέα τῆς Συνδιασκέψεως ἐτέθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὡς ἀντέταξε τὸ νετὸ εἰς τὰς εἰσηγήσεις τῆς Ρωσσίας σχετικῶς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν Στενῶν; Ἡ Ἀγγλία. Προδότης, ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ δὲν ἐθερα-

πεύθη τελείως ἀπὸ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε τῇ ἐνέπνεεν τὸ σλαβικὸν φάντασμα. Δὲν διέρρηξεν ἀπολύτως τὴν παράδοσιν τοῦ Βήκονσφελδ καὶ Σαλισβουρῆ. Δὲν παρήτησε τὸ παιγνίδιον τοῦ νὰ ἀντιτάσῃ τὴν Γερμανίαν πρὸς τὴν Ρωσσίαν. Ἄλλ' ὁπωσδήποτε ὑπεχώρησεν ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος τῆς συνεννοήσεως τῶν τεσσάρων, τοῦτο δὲ δὲν ἀπέβη ἀνωφελὲς εἰς τὸ τελικὸν παιγνίδιον.

Ἐπίστευον, ὅτι ἠδύναντο νὰ βασιθεύουν ἐπὶ τῆς Ἰταλίας. Τὸ διάβημα τῶν Δυνάμεων ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ταξιδίου τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου, ἐνεδείχθη ὡς βεβαίον, ἐκ τῆς Ρώμης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ Ρώμη ἐλέμενεν εἰς τὴν συγκρότησιν Συνδιασκέψεως. Ἐν τούτοις ὁ Τιτόνι ἐτήρει σιωπὴν ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν συνδιαλέξεων, αἵτινες ἀντηλάσσοντο μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Αἰρενταλ. Ἐπέτυχεν ἄραγε ἀνταμοιβήν; Εἰς τοὺς ἀδιακρίτους δημοσιογράφους καὶ τοὺς ἐπερωτῶντας βουλευτὰς ἀπήντα δι' ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν καὶ φράσεων διακεκομμένων.

Ἀρχίζουν νὰ βλέπουν διανγέστερον. Οἱ σχετικοὶ πρὸς τὸ Μαυροβούνιον συμβιβασμοὶ ἐγένοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ αἱ σχέσεις τῆς Τριπλῆς συνεσφίχθησαν στενωτέρων. Ἡ Ἰταλία ἐκέρδισε λοιπὸν κάτι περιποιουμένη τὰ δύο στρατόπεδα, ἐπειδὴ ἐγνώριζε ποῦ ἐβάδιζεν ἐνῶ οἱ φίλοι της **τῆς συνεννοήσεως** δὲν τὸ ἐγνώριζον.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς νέας καταστάσεως δύναται νὰ ὀρισθῇ οὕτως: Ἀποκατάστασις καὶ παλινόρθωσις τῆς Τριπλῆς.

Ἡ ἐπιτυχία σύρει τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἄν ὑπῆρξεν ἀπάτη κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη, ἦτο ἡ πίστις πρὸς τὴν ἐπικειμένην διάλυσιν τῆς Τριπλῆς. Διπλωμάται ἐμπειροὶ ἔζησαν δέκα ἔτη μὲ τὸ ὄνειρον τοῦτο.

Καὶ παρὰ τὴν πραγματικότητα δὲν ἤνοιγον τοὺς ὀφθαλμούς των. Καὶ ἐξήντλουν εὐφυΐαν νὰ πείσουν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους, ὅτι ἤγγιζον τὸν σκοπὸν των. Πιστεύουν σήμερον, ὅτι ἠπατώντο; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν περιφημίαν φράσιν τοῦ χοροῦ, ἡ χορεύτρια ἐπεσεν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Μπύλωφ, ὅστις μειδιᾷ ὑπὸ τὸν μύστακά του.

Δὲν κατηγοροῦμεν τοὺς πέραν τῶν Ἀλπεων φίλους διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀποφύγουν. Δὲν πρόκειται σήμερον, ἂν ἡ Γερμανικὴ πίσις ἐπιβάλλεται εἰς τὴν Ἰταλίαν. Διὰ νὰ τὴν ἀποσπᾶσουν ἀνεπιστρεπταὶ ἀπὸ τὸν ἐπιρροὴν τῶν Γιβελίνων, πρέπει νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους συνεπειάς. Τὸ κάμνετε; Ὁχι. Τότε ἀφήσατέ τὴν νὰ διεξάγῃ τὰς ὑποθέσεις της, ὅπως ἠμπορεῖ, καὶ νὰ κερδίῃ τὴν ἀσφάλειάν της ἀντὶ ὀλίγων μειδιαμάτων. Μαζὴ σας δύνανται νὰ ζήσουν, ὡς καλοὶ συγγενεῖς, ὅχι ὅμως ὡς σύμμαχοι.

Ὁχι μόνον ἡ Τριπλὴ ἀποκατεστάθη, ἀλλὰ μετέβαλε καὶ χαρακτῆρα. Κατέστη ἂν ὅχι προοδευτικὴ, τοῦλάχιστον ἐνεργὸς καὶ ἡ ἐξέλιξις αὕτη ἀξίζει νὰ σημειωθῇ.

Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Γερμανίας ἡ Τριπλὴ ὑπῆρξε πρὸ πάντων ἀμυντικὴ καὶ συντηρητικὴ. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία ζητοῦν τὸ μερίδιόν των, τὸ ἰσχυρὸν τρίγωνον στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς μεσημβρίαν καὶ χῶναι καὶ παραχῶναι.

Μέχρι σήμερον ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία ἐντὸς τοῦ συστήματος τῶν Τριῶν, ἦσαν αἱ Δυνάμεις τῆς εἰρήνης. Ἐπετήρουν τὸν πυρῆνα, ὡς ὁ Κενδρυλλὸν, καὶ διετήρουν τὴν θέσιν θερμὴν ζητοῦσαι νὰ μείνουν φρόνιμοι. Τώρα θέλουν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν χορὸν καὶ νὰ φορέσουν, ὡς ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ των, τὴν καλλιτέραν ἐσθῆτα μὲ τὸ χρῶμα τοῦ σур-μου.

Ἡ Αὐστρία ἠγέρθη πρώτη. Ἡ Ἰταλία ὁ-

λίγον δυσχερستهμένη κατά πρῶτον, μετέβαλε γνώμην. Ἀμφότεραι ἔχουσαι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, τὰ Βαλκάνια, ἀμφότεραι γείτονες καὶ σύμμαχοι, συνεννοήθησαν ἐπὶ τέλους.

Ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τῆς Γερμανίας, τὰ συμφέροντα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἀντίθετα, ὥφειλον νὰ συμβιβασθοῦν. Αἱ κυβερνήσεις ἐπρωτίμην νὰ διανεῖμουν τὸ δέσμα τῆς ἀρκτου, ἀντὶ νὰ τὸ διαφιλονεικοῦν. Ἡ Αὐστρία ἀφερομένη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὸν κάτω Δούναβιν, θὰ κάμει θέσιν πρὸς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἢ εἰς τὸ Τυρόλον, ἢ τὸ Τρεντίνον; Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μαυροβουνίου θὰ τακτοποιηθῇ κατὰ πρῶτον. Τίποτε δὲν λέγει ὅτι οἱ συμβιβασμοὶ αὐτοὶ ὑφίστανται, ἀλλὰ τὸ πᾶν, τὸ ἀποδεικνύει.

Τριπλῆ συμμάχη με φιλοδοξίας ἀναγενομένης καὶ καθοριζομένης, βαδίζουσαι πρὸς μεσημβρίαν, βλέπουσαι πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Θεσσαλονίκην, τὰ Ἰωάννινα, τὴν Τρίπολιν. Ἰδοὺ τὸ πρόσωπον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἱστορικαὶ ἐνέργειαι μέλλουν νὰ ἀπασχολήσουν τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν κόσμον κατὰ τὰς προσεχεῖς δεκαετηρίδας.

Μία κατάβασις τοῦ Γερμανισμοῦ, ἡνωμένου πρὸς τὸν μεσημβρινὸν Λατινισμόν, πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ἰδοὺ ἡ μεγάλη ὑπόθεσις, ἡ ὁποία θὰ ἀπασχολήσῃ τὰ προσεχῆ ἔτη, ὅπως ἡ πολιτικὴ τῆς παγκοσμίου ἐπεκτάσεως, ἀπησχόλησε τὰ προηγούμενα ἔτη. Ἰδοὺ αἱ μοιραῖαι συνέπειαι τῆς πρωτοβουλίας τοῦ βαρῶνου Αἰρενταλ, συνέπειαι τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀντικρύσωμεν μετ' ἀποφασιστικότητος καὶ ψυχραιμίας.

Ἀναγνωρίζομεν ἄλλως, ὅτι καὶ ἂν αἱ κυβερνήσεις δὲν ἀνεμυγνύοντο, τὰ γεγονότα θὰ παρήγοντο ἀφ' ἑαυτῶν. Θάπτον ἡ βράδιον, ἡ ἀνάγκη γεννᾷ τὸν νόμον. Ὑπάρχει τις ἐν Εὐρώπῃ, ὅστις νὰ μὴ αἰσθάνεται ἀπὸ πολλοῦ τὸ ἔδαφος κλονιζόμενον;

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ γεγονότα ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλα.

«Ἡ ἐπαναστατικὴ κίνησις λαμβάνει ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν πλειότεραν ἔκτασιν. Τὸ ὑπουργεῖον Σαῖτ πασᾶ ἀνετράπη. Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς Ἀχμέτ Ριζᾶ ἀπεπέμφθη. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, βεβαιοῦν, ὅτι ἐδόλοφονήθη. Στάσεις εἰς τοὺς στρατῶνας. Συμπλοκαὶ εἰς τὰς ὁδοὺς. Συγκρούσεις τῶν κομμάτων, τῶν κομιτῶν, τῶν φυλῶν κτλ.»

Δὲν καίει μόνον ἡ πατσαβοῦρα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ Ἀλβανία εἶνε ἐνοπλος καὶ ἡ Ἀραβία ἐξηγέρθη. Τί θὰ κάμουν περὶ Μακεδονίας; Ποίαν στάσιν θὰ λάβουν ἀπέναντι τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Σόφιας, τοῦ Βελιγραδίου; Αἱ διαπραγματεύσεις εἶνε ἐν ἀναβολῇ, διότι πανταχοῦ τὸ μέλλον εἶνε σκοτεινόν.

Φρονεῖτε, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἀποτρέψῃτε τὰ βλέμματα ἀπὸ παρόμοια γεγονότα;

Χρειαζέται τώρα πλέον ἢ ποτε καλὴ θέλησις καὶ καλὴ πίστις, προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια ὁμόφωνος, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ σωτηρία τῆς Εὐρώπης. Οἱ ἀληθεῖς εἰρηνοποιοὶ εἶνε ὅσοι προβλέπουν τὸ χειρότερον, οἵτινες ἀποδέχονται τὸν κίνδυνον καὶ ἀνέρχονται τὴν γέφυραν ἐνοπλοῖ.

Ἡ ὥθησις τῆς Τριπλῆς εὐνοηθεῖσα ὑπὸ τοιοῦτων περιστάσεων θὰ φέρῃ ἀποτελεσματικῶς νὰ ἀπαντήσῃ ἀντίστασιν;

Ἄς ἐξετάσωμεν.

Ἐπὶ τῶν τόπων τὰ μέσα ἔλλείπουν, ἢ σχεδὸν ἔλλείπουν. Ἡ Βαλκανικὴ Χερσόνησος εἶνε σήμερον κονιορτὸς λαῶν. Ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους, ἡ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἐθραύσθη καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς ὑπεροχῆς καὶ ἰσορροπίας, τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπευεν ἐν Εὐρώπῃ, κατεστράφη ἀφ' ἑαυτοῦ. Τὴν δὲ πτώσιν ταύτην ἐπέ-

σπευσεν ἡ στρατιωτικὴ ἐπανάστασις ἀνατρέψασα τὸ μόνον ὑπάρχον.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν δύναται τις νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι μιᾷς βιββάρου ἀναρχίας, καθ' ἣν τὰ χειρότερα πάθη θὰ μαίνωνται. Ἐὰν, ὡς εἶνε πιθανόν, τὸ κομιτάτον **Ἐνωσις-Πρόοδος** ὑπερισχύσῃ εἰς τὴν ἀνεμοζάλην, τί μένει; Μία στρατιωτικὴ δικτατορία διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν τάξιν. Ἄλλ' ἀντὶ ποίας τιμῆς;

Διὰ νὰ στηριχθοῦν ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ὑπερασπισθοῦν τὴν Κωνσταντινούπολιν, θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη πλάνη. Ὁ ἄμεσος κίνδυνος θὰ ἀπαιτήσῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν μεσολάβησιν. Τόσαι ὑπάρξεις ἀπειλοῦμεναι καὶ τόσα κεφάλαια περιμένουν βοήθειαν. Ἡ ὥρα μέλλει νὰ ἡγήσῃ καὶ ἡδὴ ἡγεῖ.

Αἱ Χριστιανικαὶ ἐθνικότητες αἱ ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας διαδοχικῶς θεμελιωθεῖσαι, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρωμανία, ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία, τὸ Μαυροβούνιον, δὲν εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ συγκομίσουν τὴν κληρονομίαν. Δυσθυνοῦνται αἱ μὲν κατὰ τῶν δὲ, ὑποβλεπόμεναι φθονερῶς, ζητοῦσαι ὑποστηρίξεις ἐν τῷ ἔξωτερικῷ, συνεπεία χρόνιων μνησικακιῶν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συμπληρωθῇ εἰς μίαν μάζαν τὴν μόνην ἱκανὴν νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὴν ἕνα κανόνα, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον. Εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν δαμορφώσει καὶ ἐν πλήρει διαμάχῃ.

Μόνη ἡ Βουλγαρία, ὡς πλησιεστέρα καὶ κάλλιον παρασκευασμένη, ἔχει ἐλπίδα τινα νὰ συναῖξῃ λάφυρόν τι ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας. Ἄλλ' ἡ θέσις τῆς εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος μετὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα. Αὕτη ἐγκατέλειψε διαδοχικῶς τὴν Ρωσσίαν χάριν τῆς Αὐστρίας, καὶ τὴν Αὐστρίαν χάριν τῆς Ρωσσίας. Ποῦ εἶνε; Ποῦ ὑπάγει; Τί δύναται; Ὁ Τσάρος Φερδινάνδος ἔχει ἀνάστημα νὰ κείρῃ τὸ στέμμα τῶν Καيسάρων τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον θὰ πέσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σουλτάνου;

Καὶ ὄντως τὰ μικρὰ ταῦτα Κρατίδια δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σπεύρουν ὅπως συγκομίσουν. Ἀσθενῇ, διὰ νὰ δημιουργήσουν ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπικαλοῦνται τὴν Εὐρώπην.

Αὐριοῦν εἶτε διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ γεγονότα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶτε διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς κρίσεις, αἵτινες παρασκευάζονται ἐν Μακεδονίᾳ, Ἀλβανίᾳ καὶ Ἀσίᾳ, ἐν ἄλλαις λέξεσι, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς αὐτόχθονας ἢ ξένους πληθυσμούς καὶ νὰ παρασκευάσῃ νέαν τάξιν, τῆς ὁποίας οὐδεὶς προβλέπει τὸν νόμον ἢ Εὐρώπῃ, ὀφείλει νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἡσυχίας τῆς καὶ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ψηφόν.

Ἄλλὰ πόσαι διαιρέσεις καὶ πόσαι μυστικαὶ ταραχαὶ τὴν ἀπασχολοῦν!

Ὑπάρχει ἐν τούτοις μία ἐλπίς, νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ μέινῃ ἡνωμένη.

Βλέπουν μὲ ποίαν δύναμιν ὀγκώδη ἡ Τριπλῆ προελαίαν τὴν ὁδὸν τῆς διὰ νὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῶν μελλόντων γεγονότων. Ὅλον τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μάθωμεν, ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ συγκρατηθῇ, νὰ χαλιναγωγῇ τὰ μᾶλλον φιλόδοξα στοιχεῖά τῆς, νὰ ἐμμελῇ εἰς τὰς συνθήκας καὶ νὰ προστατεύσῃ τὸ Status quo.

Ἐὰν πολιτευθῇ οὕτως θὰ στερεώσῃ τὰς Εὐρωπαϊκὰς ὑποθέσεις καὶ τὴν ἰδίαν τῆς ἐπὶ χρόνον πολύν. Θὰ καταστῇ ἡ προστατὴς τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς γεννηθείσης ἀπὸ τοὺς οἰωνούς τῆς, καὶ θὰ διαρρυθμίσῃ τὸ ἐμπόριον, νέαν εὐτυχίαν, γεωργίαν. Τοιαύτη πολιτικὴ θὰ εἶνε μία νίκη ἀναίμακτος.

Ἄν ἀπεναντίας ὁ Γερμανικὸς κόσμος παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ἰδίου του βάρους ἀφεθῇ εἰς τὸν κατήφορον, αἱ ἄλλαι Δυνάμεις θὰ σταματήσουν τὸν χιονοστρόβιλον;

Ἡ Ρωσσία εἶνε ἀσθενής, ἀλλὰ δὲν εἶνε με-

μονωμένη. Τὸ μέλλον τοῦ Σλαβικοῦ κόσμου κεῖται ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, ἐπὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης, εἰς τὰ Βαλκάνια αὐτὰ, τὸ εὐρωστὸν καὶ ἰσχυρὸν τοῦτο Κράτος, ἀνευρίσκει τὴν μεγίστην του δύναμιν καὶ τὸν ἐθνικὸν του παλμόν. Εἶνε ἀπαράδεκτον νὰ καθορισθῇ ἡ τύχη τῆς Ἀνατολῆς χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ ὁ νικητὴς τοῦ 1878.

Ὅπισθεν τῆς Ρωσσίας ὑπάρχει ὁ Σλαβισμὸς, ὑπάρχει ἡ Δύναμις ἡ **φέλη καὶ σύμμαχος** (ἡ Γαλλία) καὶ τέλος διὰ φαινομένου καταπληκτικοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Κόσμου, ὑπάρχει ἡ Ἀγγλία.

Ἡ Ἀγγλία ἐξασφαλισθεῖσα διὰ τῆς συνεργασίας τῶν ἀντιθέτων Δυνάμεων, δὲν θὰ μετατοπισθῇ ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου. Ἡ Ἰταλία αὕτη θὰ εὐρεθῇ εἰς δυσχερεστάτην θέσιν, ἂν ὑποχρεωθῇ νὰ ἀποφανθῇ.

Ἡ Ἀγγλία μὲ τὰ ἄπειρα πλοῦτή της, μὲ τὴν παγκόσμιον ἰσχύν της, μὲ τὰς ἀπείρους διακλαδώσεις τῆς ἐξουσίας της δὲν θὰ ἀφήσῃ παρόμοια ζητήματα νὰ κανονισθοῦν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της. Ὁ στόλος της θὰ ἦναι πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὶν δυνηθῇ Εὐρωπαϊκὸν πλοῖον νὰ εὐρεθῇ ἐμπροσθεν. Ἡ γκυροβολημένος εἰς τὰ Βοσνίγια εἶνε ἀμετατόπιστος.

Τὰ μέρη, ἄρα, εἶνε ἴσα, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ προσέπῃ, ποία θὰ εἶνε ἡ διέξοδος ἀγῶνος ἐκρηγνυομένου σχεδὸν μοιραίως, ἂν τὰ γεγονότα ἀφεθοῦν εἰς τὴν τύχην των. Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ εἶνε ὅτι διὰ τοῦ ἀγῶνος τούτου, ἡ Εὐρωπαϊκὴ εὐδαιμονία καὶ ἴσως ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, θὰ διατρέξουν μέγαν κίνδυνον. Ἡ Εὐρώπη δορυμένη ὑπὸ τοιοῦτων σπαραγμῶν, δὲν θὰ δυνηθῇ ἀναμφιβόλως νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰ ἔσω-τερικά της δεινὰ. Ὡς ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς πτώσεως τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις θὰ αἰσθανθῇ τὸν ἀντικτύπον τοῦ ἔξωτερικοῦ. Πόλεμος γενικὸς θὰ εἶνε πιθανῶς τὸ σημεῖον γενικῆς ἐπαναστάσεως.

Ὅταν αἱ διαφωνίαι εἶνε πολὺ σοβαραὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς διανοίγει τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Ἐπομένως ἐπιβάλλεται **συνεννόσεις** πρὸ παντός, διακανονισμὸς φιλικός, καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη παρεμβάσεως, ἄς λάβουν μέτρα ἀπὸ κοινοῦ, μὲ μίαν λέξιν, διὰ νὰ μεταχειριθῶν ἐκφράσιν πεπαλαιωμένην, **Εὐρωπαϊκὸν κονσέρτον**.

Ἡ ἡ κρίσις θὰ σταματήσῃ ἀφ' ἑαυτῆς, ἢ τὰ γεγονότα θὰ λάβουν ἄλλην τροπὴν καὶ τότε αἱ Δυνάμεις ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐμμελῶν ὅλαι καὶ ἐκάστη χωριστὰ εἰς τὸ καθήκον των, ὡς καλῶν Εὐρωπαίων, καὶ νὰ νύσσιάζουν τὰ πάντα εἰς τὴν εἰρήνην.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Σπουδάσας ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίνῳ.

Διατελέσας ἐπὶ δετὶαν διευθύνων ἱατρὸς τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου.

Δέχεται καθ' ἐκάστην

7—8 π. μ. 3—4 μ. μ. πλὴν τῆς Κυριακῆς.

Παραγγέλλει διὰ τὰς κατ' οἶκον ἐπισκέψεις δέον νὰ γίνωνται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁδὸς Κολοκοτρώνη 19 (Πλατεία Ὀλγας) καὶ παρὰ τοῖς Φαρμακείοις κ. κ. Κανελλοπούλου, Παπασταθοπούλου Γκολφινπούλου, Διαμαντοπούλου, Γερακᾶρη, Δαδιώτου καὶ Παπαζωάννου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

— Θάνατος του Μικάδου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἀπέθανεν ἐξ ἡπατίτιδος εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν, ἥτοι εἰς τὴν ἀκμὴν ἐκείνην τοῦ βίου καθ' ἣν ἀναπτύσσονται ὅλαι αἱ δυνάμεις τοῦ πνεύματος καὶ συγκεντρῶνται ἡ δραστηριότης καὶ ἡ θέλησις.

Ὅλη ἡ Ἰαπωνία ὀλοφύρεται, καὶ χύνει δάκρυα πικρὰ διὰ τὴν ἀπώλειαν ἡγεμόνος, ὅστις ἀφιέρωσεν ὅλον τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δραστηριότητά του πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἰαπωνίας. Τὸν κλαίουσιν κατὰ τὸν Ἰαπωνικὸν τρόπον. Γονυπετοῦν πανταχοῦ, ἐγείρουσιν βωμοὺς, θρηνοῦν, χύνουν ροὰς ἀκαταπαύστους δακρύων, προσεύχονται, πενθηφοροῦν καὶ παραδίδονται εἰς γόους ἀελπισίας. Νομίζει τις, ὅτι ὁ Μικάδου ἦτο τὸ κέντρον ὅλων τῶν Ἰαπώνων καὶ ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Ἰαπωνικοῦ αἰσθηματός καὶ πατριωτισμοῦ.

Ὁ Μικάδου δὲν ὑπῆρξε μόνον ἀπλῶς μέγας ἀνὴρ. Μεγάλοι ἄνδρες εἶνε ὅσοι προσθέτουν ἐνδόξους σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος τῶν. Ὁ Μικάδου ὑπῆρξε δημιουργὸς πατρίδος, δημιουργὸς ἔθνους, δημιουργὸς ἱστορίας καὶ κατασκευαστὴς μεγάλων ἀνδρῶν, μεγάλων κατορθωμάτων, προαγωγὸς καὶ μυσταγωγὸς μεγάλου πολιτισμοῦ. Εἰς τὴν Βίβλον τοῦ Θεοῦ θὰ ἐγγραφῇ, ἐνεγράφη μὲ γράμματα πύρινα ὡς πολίτης πρῶτος τῆς ἱστορίας τοῦ Κόσμου. Εἴμεθα σύγχρονοι καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, νὰ συλλάβωμεν ἀρκούντως τὴν δέσμη τῆς δόξης τὴν ὁποίαν θὰ ἐκπέμψῃ μίαν ἡμέραν τὸ ἔργον τοῦ Μικάδου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλ' ἡ ἱστορία θὰ συνάξῃ τὰς ἀκτῖνας, θὰ μελετήσῃ ὅλον τὸ θαυμάσιον ἔργον καὶ θὰ θέσῃ τὸν Μικάδου εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, ὅπου οἱ αἰῶνες διηγούνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Φρειδερίκος ὑπῆρξε μέγας κατὰ τὸν τρόπον του. Ὁ Ναπολέων μέγας κατὰ τὸν τρόπον του. Ὁ Γουλιέλμος, ὁ Βίσμαρκ. Ὁ Πέτρος τῆς Ρωσσίας μόλις ὑπῆρξε κατηχητὴς ἐνὸς λαοῦ, ἀλλ' ἐν καταστάσει σπέρματος. Δύο αἰῶνες παρήλθον καὶ τὸ σπέρμα του μόλις ζημιούται καὶ καρποφορεῖ. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος θὰ ἦτο τὸ πρῶτον τοῦ Μικάδου, ἂν ὁ πρόωρος θάνατος του δὲν ἀνέκοπτε τὸ γιγάντιον ἔργον του. Καὶ τὸ ἔργον του δὲν εἶνε οὔτε ἡ ἐν Ἀρβήλοις, οὔτε ἡ ἐν Γρανικῷ μάχη. Ἦτο καὶ εἶνε ἡ σύγχυσις, ἡ ἐνωσις δύο πολιτισμῶν ἐκ τῆς φύσεως τῶν ὁποίων θὰ ἐξήρχετο μία νέα κοινωνία, νέος πολιτισμὸς, ἐν νέον ἔθνος, μία νομοθεσία, νέον πνεῦμα, νέος κόσμος.

Ἡ θέσις τοῦ Μικάδου δὲν εἶνε ἡ θέσις τῶν μεγάλων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅπως συνήθως τοὺς γνωρίζομεν. Ἡ πινακοθήκη εἰς τὴν ὁποίαν θὰ στηθῇ δὲν εἶνε ἡ πινακοθήκη τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ Μικάδου θὰ στηθῇ εἰς τὴν προνομιούχον θέσιν τῶν ἐμπνευσμένων ἀπεσταλμένων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνδρῶν. Ὁ Μωϋσῆς, ὁ δημιουργὸς ἐνὸς λαοῦ, ὁ ἐμπνευσμένος νομοθέτης καὶ κατασκευαστὴς ἐνὸς πολιτισμοῦ, ἐνὸς πνεύματος ἐθνικοῦ καὶ μιᾶς ιδέας λαϊκῆς, εἶνε ὁ συνάδελφος τοῦ Μικάδου, ὁ ὁμοτάξιος, καὶ ὁμόθρονος καὶ συνέδρος καὶ συμπάρεδρος ἐντὸς τῆς θείας αὐλῆς.

Τι ἦτο ἡ Ἰαπωνία; Μία χώρα ἀπωτάτη, ἀσύνδετος πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς, ἄγνωστος εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἄγνωστος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ θέσις τῆς, τὴν προώριζεν εἰς τὴν ἀκίνησιν, εἰς τὴν ἰδιορρυθμίαν. Ὁ Μικάδου κατέκτησε τὸν πολιτισμὸν, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς εἰσήγαγε μέσα εἰς τὰς φλέβας τῆς, εἰς τὰ σπλάγ-

χνα τῆς, εἰς τὸν ὁργανισμόν τῆς, εἰς τὸ πνεῦμά τῆς. Τὸ ἀρρενωπὸν τοῦ πνεύματος, ἡ προφητικὴ τοῦ ὁξύνου προείδεν, ὅτι ἡ ἐσχατιὰ τῆς γῆς, ἡ ἀπωτάτη θάλασσα, ὁ κίτρινος πόντος, δὲν τὸν ἐπροφύλασσον ἀπὸ τὴν πλεονεκτικὴν φιλοδοξίαν ἔθνους κατακτητικοῦ. Εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς γῆς εἶνε προωρισμένα τὰ φιλόδοξα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡ Ἰαπωνία θὰ ἦτο ἡ λεῖα θάλασσα ἡ βράδιον τῆς τοιαύτης φιλοδοξίας. Ὁ Μικάδου ὠρθώθη καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν θαυμασίαν ἀνάπλασιν τοῦ λαοῦ του. Ὅλη του ἡ ζωτικότης ἐχύθη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἰαπωνίας. Ἄν ὁ Μικάδου ἦτο ἡγεμὼν συνήθους, κοινῆς, θὰ περιορίζετο, θὰ ἐτρέπετο εἰς ἀπολαύσεις, θὰ ἐφρόντιζε περὶ τῆς ὑγείας του, θὰ ἐπεμελεῖτο τοῦ πλούτου καὶ τῶν θησαυρῶν του. Γείτονας δὲν εἶχε νὰ τὸν ἐξετελέζουν ἀσυναίσθητον καὶ ἀδιάφορον.

Ἀλλ' ὁ Μικάδου ἦτο ἡφαίστειον ιδέας, πατριωτισμοῦ, μυσταγωγῆς καὶ ἀπεσταλμένος τῆς θείας Προνοίας. Καθιέρωσε τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῆς Χώρας του. Οὐδεὶς ἐν Εὐρώπῃ ἀντελήφθη τὴν μεγαλουργὸν ἐργασίαν του. Οὐδεὶς ὑπωπτεύθη, ὅτι ἕνας λαὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἀπώτατον σημεῖον τῆς γῆς, κατεργάζεται ὅλας τὰς τέχνας τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, ὅτι ἀνυψοῦται εἰς τὴν ἀνωτάτην σφαῖραν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς προόδου.

Ὁ Ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος ἀνέστυξε τὴν Ἰαπωνίαν ἐκ τοῦ ἀγνώστου εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν κόσμον. Καὶ εἶδεν ὁ κόσμος ἐκπληκτικὸν στρατάρχην καὶ ναυάρχον ἐνδόξον καὶ μάχης καὶ ναυμαχίας, θαύματα τέχνης, καὶ στρατιὰς ὁργανωμένας καὶ τάξιν καὶ ἀνδρείαν καὶ πατριωτισμὸν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ αἰσθηματά μεγάλα. Ἡ βοή τοῦ πολέμου ἀνέστυξεν ὅλην τὴν ζωτικότητα τῆς Ἰαπωνίας τὴν κοινωνικὴν, τὴν ἠθικὴν, τὴν οἰκονομικὴν, τὴν πνευματικὴν, τὰ ἥθη τῆς, τὰς παραδόσεις τῆς, τῆς ψυχῆς τῆς τὴν ἔντασιν.

Ἡ Ρωσσία, ὁ κολοσσὸς τῆς Ἀρκτοῦ, ἡγνῶσι τὸν ἀντίπαλον. Δὲν ἐβλεπε τὸν λέοντα καὶ συνεπλάκη μετ' αὐτοῦ. Ἡ Ἄρκτος συνετρίβη ὑπὸ τὰ κυπτήματα τοῦ Ἰάπωνος. Ἡ Εὐρώπη εἶδεν ἐκθαμβὸς τὴν τρομερὰν ταύτην μονομαχίαν καὶ ἡ Ἰαπωνία ἐπροσιμίας τὸν Κ'. αἰῶνα μὲ τὴν ἐνδοξοτέραν σελίδα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἰαπωνίας καὶ τὸ ἐνδοξότερον ἔργον τῆς ἱστορίας, εἶνε τὸ ἔργον τοῦ Μικάδου. Ἡ ὑπερκόπσις τοῦ θριαμβευτικοῦ τοῦ ἔργου κitéρωγε τὸ ἥπαρ του, ἀλλ' ἡ Ἰαπωνία του ἀνεβλάστανε ἀνθηρὰ καὶ ὀλοφώτιστος. Τὸ σῶμά του καλύπτει ἡ γῆ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά του υἱοθέτησεν ἡ Θεία Πρόνοια.

Κατὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον τὰ αἰσθηματά τῶν Ἑλλήνων ἐξεδηλώθησαν θερμὰ ὑπὲρ τῶν Ἰαπώνων.

Ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς δὲν ἀπέκρουσε τὰς συμπαιδείας τῆς πρὸς τὴν Ρωσσίαν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἀπέτεινε δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς νίκης τῶν Ρώσων.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Κραυγῆς» ἐθεώρησεν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπερέβη τὰ ἐσκαμμένα καὶ ἐπέκρινε τὴν πρᾶξιν ταύτην δι' ἄρθρον δριμυτάτου.

Αἱ ἀκόλουθοι γραμμαὶ καταδεικνύουν τὸ πνεῦμα τῆς κριτικῆς του, τὰς ὁποίας δὲν κρίνομεν ἀκαιρον νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ζητοῦσα ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Θείας Μεγαλειότητος τὴν νίκην ὑπὲρ τῶν Ρώσων μένει:

1) Ἐκτὸς τῆς ἱστορίας. Διότι δὲν ἐννοεῖ, ὅτι εἶνε περίοδος μιᾶς κινήσεως ἀναγκαίας

τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ὅπως ἄλλοτε ἦτο περίοδος συγκρούσεως τῆς Ἀσίας πρὸς τὴν Εὐρώπην.

2) Μένει ἐκτὸς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας. Διότι δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ἤρξατο ἡ περίοδος τῆς συγχύσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ πνεύματος, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξέλθῃ νέον πνεῦμα καὶ νέος πολιτισμὸς.

3) Ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ζητοῦσα τὴν νίκην ὑπὲρ ὀρισμένου Ἑθνικοῦ πνεύματος (τῆς Ρωσσίας) κατέστρεψε τὴν ἐννοίαν τοῦ Θεοῦ, διότι ζητεῖ ἀπὸ ἑνα Θεὸν ἀπαθῆ, ἀμερόληπτον καὶ ἀκακὸν νὰ τὸν σύρῃ ἐντὸς τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ τῶν συμπεφορῶντων μας.

4) Ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξηφάνισε τὴν Θεϊαν Πρόνοιαν, διότι ζητοῦσα παρ' αὐτῆς νὰ κανονίσῃ τὰς Βουλὰς τῆς ὑπὲρ τῶν Ρώσων κατὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τοὺς πόθους πέντε Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, δὲν ἡννῶει ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἔχει ὡς παράγοντας τῆς προόδου καὶ τῆς τελειότητος τὰ ἐθνικὰ πνεύματα καὶ ὅτι ἡ νίκη θὰ κλίνῃ ἐκεῖ, ὅπου θὰ παρὰσκευασθῇ νέα πρόοδος, νέα σύνθεσις καὶ νέον πνεῦμα.

Καὶ τὰ γεγονότα διέψευσαν τὰς εὐχὰς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἐπηλήθευσαν τὰς κρίσεις τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Κραυγῆς». Διότι αἱ εὐχαὶ τῆς Ἱ. Συνόδου δὲν ἐστηρίζοντο οὔτε ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξιας, ἐνῶ αἱ κρίσεις τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Κραυγῆς» ἐστηρίζοντο καὶ ἐπὶ τοῦ δόγματος τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας.

Οἱ Ἰάπωνες ἐνίκησαν καὶ ἡ νίκη αὐτῶν θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἀναμορφώσεως ὅλης τῆς ἀπωτάτης Ἀντιολῆς.

Ὁ Μικάδου ὑπῆρξεν καὶ ἀνεδείχθη εἰς τῶν ὑψίστων διερμηνέων τῶν θεϊῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ, δημιουργὸς λαῶν καὶ δημιουργὸς πολιτισμοῦ, προόδου, τελειότητος.

Ἐπάλασε καὶ ἐξηντλήθη πρὸς ὁρῶς. Εἶνε ἡ ἐνδειξις τῆς μεγάλης ψυχῆς τῶν προνομιούχων ἀνδρῶν.

Εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ποδηγετοῦνται ὑπὸ τοιούτων ἡγεμόνων.

Τὰ δάκρυα τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ θὰ παρέλθουν, ἀλλὰ τὸ ἄστρον τοῦ Μικάδου θὰ διέρεται ὑπερθεὶν πάντοτε ἀκτινοβόλον.

— Δύο εἰδήσεις σοβαραῖ. — Βούλγαροι καὶ Ἕλληνες.

Οἱ ἀναγνώσται πρέπει νὰ σταθοῦν ἐπὶ δύο εἰδήσεων συγχρόνως κυκλοφορουσῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡ Βουλγαρία κινητοποιεῖ δώδεκα ἡλικίας ἐφεδρῶν λόγῳ τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων τῆς Βαλκανικῆς.

Κατὰ τὴν δευτέραν Ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ καταλάβῃ τὴν Κρήτην πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐκλογῶν!

Ὅλη ἡ σοβαρότης δὲν ἔγκειται εἰς τὸ ἂν εἶνε ἡ δὲν εἶνε ἀκριβεῖς αἱ εἰδήσεις. Ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι ἐνδεικνύουν τὸ πνεῦμα τῆς πολιτικῆς τῶν δύο ἐθνῶν.

Οἱ Βούλγαροι τείνουν πρὸς τὴν Μακεδονίαν.

Οἱ Ἕλληνες βλέπουν πρὸς τὴν Κρήτην!

Τὶς δὲν βλέπει, ὅτι εἰς τὰς εἰδήσεις ταύτας ἐμφανίζεται ἡ πολιτικὴ τῆς πεντηκονταετίας ἐν Ἑλλάδι, τῆς τριακονταετίας ἐν Βουλγαρίᾳ;

Ἡ Τουρκία ἐρεπύεται ὁσημέραι. Οἱ ἐσωτερικοὶ σπαραγμοὶ ἐντείνονται. Ὁ στρατὸς διαίρεται καὶ ἀξιοματικοὶ φυλακίζονται, φρουροῦνται. Ἡ ἀναρχία βασιλεύει παντοῦ. Καπνοὶ ἀναθρόσκουν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν.

Ποῦ βλέπει ἡ Βουλγαρία; Εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ποῦ βλέπει ἡ Ἑλλάς; Εἰς τὴν Κρήτην!

Ἄς κατοπτρισθοῦν, ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς.

Εἶνε αἱ εἰδήσεις ψευδεῖς;
Ἀδιάφορον. Αἱ ψευδεῖς εἰδήσεις, ὅταν ἀποβλέπουν τὰ ἐθνικὰ αἰσθητά, ἀποκαλύπτουν μίαν πολιτικὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος θὰ καταστήσῃ πραγματικότητα.

Τὸ ἐκηρύξαμεν πρὸ ἐτῶν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἑλλάς ἐκαρφώθη εἰς τὴν Κρήτην, ἡ Ἑλλάς ἐγκατέλειπε τὴν Μακεδονίαν.

Καὶ ὁ χρόνος ἐπαληθεύει τὰς προρρήσεις μας.

Ἐγκατάλειψις δὲ τῆς Μακεδονίας σημαίνει ἐγκατάλειψιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀς μυρισθοῦν τὴν πολιτικὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅσοι δυσπιστοῦν.

— Ἀλλὰ εἰδήσεις σπουδαιοτέρας.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐφθασεν εἰς τὸ Αἶξ, εἰς τὴν λουτρόπολιν, ὡς τὴν ἐξελληνίζουν.

Καὶ οἱ λουτροπολίται ἐπενθήμησαν ζωηρῶς. Ρεκλαμάρουν τὰ λουτρά των καὶ κάμνουν πολὺ καλὰ οἱ ἄνθρωποι.

— Οἱ σεισμοὶ τῶν στενῶν

Τὴν Τουρκίαν δὲν ταρασσεύει μόνον ὁ Ἰταλοτουρκικὸς πόλεμος. Δὲν τὴν κλονίζει ἡ Ἀλβανικὴ ἐπανάστασις. Δὲν τὴν σαλεύει ἡ ἀγρία ρήξις τῶν Νεοτούρκων πρὸς τὸν Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον καὶ οἱ ἐπικείμενοι ἐμφύλιοι σπαραγμοί.

Ἦλθον καὶ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, οἱ σεισμοὶ οἱ ταρακτικοὶ ἐν μεγάλῃ κλίμακι εἰς τὸν Ἑλλήποντον καὶ τὰς πόλεις κωμοπόλεις τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου νὰ τὴν πλήξουν καὶ νὰ τὴν πτοήσουν.

Πιστεύουν οἱ ἀνεπτυγμένοι, ὅτι καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχουν οἱ νόμοι τῆς φύσεως μετὰ τῶν νόμων τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τάξεως. Αἱ φυσικαὶ ἐξεγέρσεις καὶ καταστροφαί, οἱ καταποντισμοί, τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα δὲν συνδέονται πρὸς τὰς πολιτικὰς καταστροφὰς καὶ τὰς ἠθικὰς καταπτώσεις. Τὴν πρόληψιν ταύτην ἀφίνουν ἐν γένει εἰς τὰ πλήθη. Αὐτὰ πιστεύουν, ὅτι τὰ σημεῖα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως συνδέονται στενῶς μετὰ τὰ φαινόμενα τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου.

Καὶ ὅμως ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν πνεύματα ἀνώτερα καὶ φιλόσοφα ἐπίστευον εἰς τὸν στενὸν σύνδεσμον τῶν φυσικῶν καὶ πολιτικῶν γεγονότων καὶ φαινομένων. Μία ἐκ κρηξίς τῆς φύσεως, ἓνας φυσικὸς συγκλονισμὸς ἦτο ἡ προσομιλῶν πόλεμος αἱματηρῶν καὶ πολιτικῶν καταστροφῶν, ἡ συνέπεια τῶν τοιούτων φαινομένων. Ἡ Ἀστρολογία καὶ ἡ Θεουργία ἀνέλαβε νὰ συστηματοποιήσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ ἐπιστημονικῶς καὶ δι' ἐπιστημονικῆς μεθόδου τὸν σύνδεσμον τοῦ φυσικοῦ καὶ πνευματικοῦ καὶ πολιτικοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ Ἀστρολογία καὶ ἡ Θεουργία ἀπληρόλησεν πολλὰ πνεύματα πεφωτισμένα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπίστευον, ὅτι μία μεγαλοφυΐα, ἓνας ἥρωας, ἓνας μεγαλοπράγμων ἡγεμὼν, ἓνας ἐπαναστάτης ριζικός, ἔχει τὸν ἀστέρα του, τὸν ἀγγελὸν του, προστάτην καὶ ὁδηγόν. Λάμπουν μετ' αὐτῶν καὶ δύοιν μετ' αὐτῶν. Αὐτοὶ οἱ Νεοπλατωνικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν ἦσαν ἀπληλαγμένοι τῶν τοιούτων θεωριῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις ἀνήγαγε τὴν Ἀστρολογίαν καὶ Θεουργίαν εἰς ὕψος καὶ τὴν ὑπήγαγον ὑπὸ σύστημα τὰ ἐνόητα μεθοδικῇ, ἦτο ὁ Ἰάμβλιχος Αἰγύπτιος ἱερεὺς καὶ γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ νεοπλατωνικὸς διαβοήτος. Πνεῦμα εὐρὺ καὶ θεωρητικὸν κατέλαβε θέσιν ἑξοχὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλοσοφίας ὡς ἀρχηγὸς συστήματος καὶ αἰρεσιάρχης. Μετὰ τὸν Πλωτῖναν καὶ Πορφύριον ὁ Ἰάμβλιχος εἶνε τὸ εὐρύτερον καὶ σθεναρότερον πνεῦμα τοῦ νεοπλατωνικοῦ κόσμου.

Αἱ νύξεις τοῦ εὐαγγελικοῦ κειμένου ὅτι αἱ φυσικαὶ ἐκρήξεις, καταποντισμοὶ καὶ καταστροφαὶ θὰ εἶνε τὰ προοίμια πολέμων μακρῶν καὶ αἱματηρῶν, συγκρούσεων ἐθνῶν καὶ φυλῶν καὶ πολιτικῶν ἀναστατώσεων καὶ τότε θὰ ἐπέλθῃ τοῦ κόσμου τὸ τέλος. Αἱ νύξεις αὗται εἶνε ἀλήξεις τῶν ἀστρολογικῶν καὶ Θεουργικῶν θεωριῶν τῆς Ἀλεξανδρείας αἱ ὁποῖαι ἐκφυλοφύρον εὐρέως εἰς ὅλον τὸν ἀνεπτυγμένον κόσμον τῶν ἐβραϊκῶν καὶ Ἑλληνικῶν.

Μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν φιλοσοφικῶν Σχολῶν ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἡ Ἀστρολογία καὶ Θεουργία περιέπεσεν εἰς παρακμὴν καὶ ὡς σύ-

στημα ἐξηφανίσθη. Μόνον ἔχνη τινὰ ἐναπέμειναν εἰς τὴν λαϊκὴν συνείδησιν περὶ τῶν σημείων τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ κόσμου. Αἱ φράσεις τῆς νέας γενεᾶς ὁ ἀστήρ τοῦ Ναπολέοντος ἔδυσεν ὁ ἀστήρ τοῦ Βίσμαρκ μεσουρανοῖ, ἐκ τῶν λειψάνων τῆς Ἀστρολογίας ἔλκουν τὴν καταγωγήν.

Ἐν τῇ συνείδησει τοῦ λαοῦ ἐναπομένουν ἔννοιαι περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος, ἀόριστοι, ἀσυνάφτοι, ἀλλὰ βαθεῖαι.

Καὶ οἱ σεισμοὶ τῶν Δαρδατελλίων θὰ συνδεθοῦν διὰ τοιαύτης τάξεως ἰδεῶν μετὰ τῆς τύχης τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

— Ἱστορικαὶ ἰκρίβειαι «Ἑστίας» καὶ «Νεολόγου».

Ἡ «Ἑστία» δημοσιεύει ἀνταπόκρισιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως περὶ τῶν παρασηνιακῶν, τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν τὴν παραίτησιν τοῦ Πατριάρχου.

Λέγει δὲ ὅτι ἡ Ρωσσία κατακτήσασα τὴν Βεσσαραβίαν κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον 1878 κατέσχε καὶ τὰ μοναστηριακὰ κτήματα (Πατριαρχείου, Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, καὶ Μονῶν Ἀγίου Ὄρους). Τὴν κατάσχεσιν τῶν κτημάτων ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις μετεχειρίζετο ὡς μέσον ἐκβιασμοῦ, ὁσάκις ἤθελε νὰ λάβῃ παραχωρήσεις παρὰ τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ ἐθνικῶν ζητημάτων κτλ.

Παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ προσάρτησις τῆς Βεσσαραβίας, ἥς ἡ πρωτεύουσα εἶνε τὸ Κισνόβιον, ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18 αἰῶνος. Τὸ παρὰ τὸν Δούναβιν τμήμα τῆς Βεσσαραβίας προσηρτήθη ὄντως τὸ 1878 καὶ ἀντ' αὐτοῦ παρεχωρήθη εἰς τὴν Ρωμουνίαν ἡ Δόβρουτσα. Ἀλλ' ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχουν μοναστηριακὰ, ἢ καὶ ἂν ὑπάρχουν, εἶχον κατασχεθῇ ὑπὸ τῆς Ρωμουνίας ἀπὸ τοῦ 1862. Ἐπομένως ἡ Ρωσσία εὖρε τετελεσμένα γεγονόνα πρὸ 16 ἐτῶν.

Τὰ τῆς Ρωσικῆς Βεσσαραβίας κτήματα τῶν Μονῶν Πατριαρχείων, Ἀθῶ, Σινᾶ ὄρους, καὶ μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς ἐδημεύθησαν ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως εὐθὺς τὴν ἐπιοῦσαν τῆς κηρύξεως τοῦ Βουλγαρικοῦ Σχίσματος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1872 διὰ μιᾶς πομπώδους διακηρύξεως τοῦ Γκορτζακὼφ ἀρχικαγκελλαρίου τῆς Ρωσσίας, ἀναξίας μεγάλου καὶ Χριστιανικοῦ Ἐθνους, πρὸς ἀντεκδίκησιν τῶν Ἑλλήνων Κληρικῶν ὑποστηριξάντων τὸ Βουλγαρικὸν Σχίσμα. Ἡ κατάσχεσις, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ἡ «Ἑστία» ὡς γενομένην τὸ 78 εἶνε ἀβάσιμος.

Ἐπίσης ἀποκαλεῖ τὸν νῦν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Γρηγόριον, Ρωσοφρόνα.

Ἡ «Ἑστία» συγχύζει τὸν Ἀραβὰ Μελέτιον, ἐκλεγέντα Πατριάρχην ἀντικανονικῶς καὶ ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Βασιλείσης Ὀλγας ἐναντίον τῶν Κανόνων καὶ τοῦ Πατριαρχείου, μετὰ τὸν νῦν Πατριάρχην Γρηγόριον Ἑλληνικώτατον ἄνδρα. Ἡ ἀποστολὴ ἀντιπροσώπου εἰς τὸ ἐσχάτως συγκροτηθὲν Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν, αἱ δηλώσεις τοῦ ἀντιπροσώπου τούτου Μητροπολίτου τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, οἱ ὑπότροφοί του ἐκπαιδευόμενοι εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικῇ Σχολῇ ἐν Ἑλληνικῇ ἐπιστήμῃ καὶ γλώσσῃ μαρτυροῦσι περὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνδρός.

Τοιοῦτον ἄνδρα κατηγορεῖ ὁ Ἀδωνὶς Κύρου ὡς ρωσοφρόνα! Καὶ ὅμως ὁ Ἀδωνὶς

Κύρου εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ διορισθῇ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ φέρῃ τρικαντῶ. Τόσον καλὰ γνωρίζει τὴν Ἐθνικὴν ἱστορίαν καὶ τὰ Ἐθνικὰ ζητήματα.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἐξαχρβαλωμένο αὐτὸ Κράτος ὅλα γίνονται. Διὰ καὶ οἱ Ἀδωνίδες νὰ μὴ διορισθοῦν πρέσβεις!

Λυπούμεθα, διότι ὁ «Νεολόγος» ἀνεδημοσίευσεν τὰ ἀνιστόρητα ταῦτα ἀντὶ κυρίου ἄρθρου. «Ἑστία» σοῦ λέγει ἄλλος. Ἀδωνίς, λέγει. Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζει, τί παφλατάρια εἶνε ἡ «Ἑστία».

— Στῶ καὶ μάϊνα.

Στῶ καὶ μάϊνα τὰ πανιά.

Ἡ ἐπιχωμάτωσις τοῦ τέλματος τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου ἐσταμάτησε. Ἐξηντήθη τὸ κονδύλι τῆς πιστώσεως, ἡ δὲ ἐργασία δὲν ἐκάλυπεν οὔτε τὸ τρίτον τοῦ τέλματος. Καὶ εἰς ποῖον πάχος, νομίζετε; μόλις 30 ἑκατοστά. Ἀπὸ τοῦδε ἓνας ὁχετὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἐκάλυψαν, ἀπετελεμάτωσε πλείοτερον τὸν χώρον καὶ θὰ ἀναπτυχθοῦν ὅλα τὰ μικρόβια τῆς φύσεως.

Λέγουν, ὅτι ἐρχεται ὁ Ταμίης τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ρέπουλης ἐξ Ἀθηνῶν διὰ νὰ χορηγήσῃ καὶ ἄλλην πίστωσιν, ἀλλ' εἶνε φόβος μὴ λησμονήσῃ τὰ κλειδιά καὶ σταματήσῃ τὸ ἔργον διὰ πολὺν χρόνον.

Ξεύρετε, πῶς δίδουν οἱ ἱατροὶ τὴν κινίνην. Κατὰ δόσεις, κατὰ κόκκους. Κατὰ δόσεις καὶ κατὰ κόκκους ἔδωκεν ὁ κ. Ρέπουλης τὸ χρῆμα τῆς ἐπιχωματώσεως. Ἀς δώσῃ καὶ τώρα, ἔστω καὶ κατὰ δόσεις κινινικάς. Εἶνε ἔλπις μέχρι τοῦ 1821 νὰ ἐπιχωσθῇ ὁ βόθρος. Ἀν ἐπέλθῃ ἐπιδημία, μικρὸν τὸ κακόν, ἀρκεῖ, ὅτι τὸ χρῆμα δίδεται κατὰ δόσεις δυνάμει τοῦ περὶ Δημοσίου λογιστικοῦ νόμου.

Καὶ αἱ χιλιάδες τῶν διαβατῶν τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου οἱ πεζοί, οἱ διὰ τῶν τραμ, οἱ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, οἱ δι' ἀμαξῶν, κάρρων, ποδηλάτων διερχόμενοι καὶ χιλιάδες τῶν περιπατητῶν βλέποντες τὴν τόσῃν ἀθλιότητα, ἀποροῦν καὶ ἐξίστανται! Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποροῦν.

— Ὁ περὶ Ἐνοριῶν Νόμος.

Τὴν προπαραελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβούλων, καὶ εἶδομεν παράξενα πράγματα καὶ παραδοξότερα φαινόμενα. Αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν ἄνευ ἐκλογέων καθ' ὅλους τοὺς Ναοὺς. Ἐκ τῶν ὑπερεπτακοσίων ἐκλογέων τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου μόλις ἐψήφισαν 51. Τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν παρουσιάζουν καὶ οἱ ἄλλοι Ναοί. Εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον μάλιστα ἐκ τῶν 1200 ἐψήφισαν μόλις 20!!

Ἡ προθυμία τῆς κοινωνίας ἐξεδηλώθη εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς. Οἱ ἐκλογικοὶ ἀγῶνες διεγείρουν τὸν Ἕλληνα. Ἡ ψήφος εἶνε ἡ τροφή του, πεθαίνει κυριοῦς ἐκτικῶς μετὰ τὰς ψήφους. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπιτρόπων ἔστι

ἀπαθής, ψυχρός, ἀδιάφορος. Ἡλπίζον, ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς θὰ ἐγαργαλίζετο ὁ ψηφοφάγος Ἕλλην. Ἀλλὰ τίποτε. Οὔτε ἠρώτησε ποῦ ψηφίζουν, καὶ ἂν ψηφίζουν! Καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν, οὔτε ἐζήτησε νὰ μάθῃ, ποῖοι ἐξελέγησαν.

Εἶνε ἀδιαφορία πρὸς τοὺς ναοὺς καὶ τὸ μέλλον των; Κατεδίκασον τὸν νόμον ὡς ἀτυχὴ; Πιστεύουν, ὅτι ὅλοι οἱ ἐπίτροποι δεδοκιμασμένοι καὶ ἀδοκίμαστοι ἔχουν τὴν αὐτὴν φύσιν, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα καὶ ἐπομένως εἶνε ἀδιάφορον, τίς θὰ ἐκλεγῇ;

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφανθῇ, διότι δὲν ἐγένετο συζήτησις πούθεν διὰ νὰ ψυχολογήσῃ τις τὸ πνεῦμα τῶν ἐκλογέων. Πολλοὶ κατέκρινον τὸν νόμον εὐρίσκοντες, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐκλογὴ τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ναῶν παρέχει πλείονας ἐγγυήσεις εὐθύτητος καὶ τιμιότητος.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἀντίληψιν τὸ μέτρον τῆς τιμιότητος εἶνε ὁ πλοῦτος. Ὅσον περισσότερα χρήματα ἔχει τις, τόσον περισσότερα δικαιώματα ἔχει ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κοινοῦ.

Ἄλλοι θεωροῦν τιμίους τοὺς προσερχομένους τακτικῶς εἰς τὰς ἀκολουθίας καὶ ἀσπάζομένους τὰς εἰκόνας μετὰ κρότου. Ὁ σταυροκοπούμενος εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τιμιότητος ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ἱερᾶς περιουσίας.

Ἡ προσεχὴς ἐκλογὴ τῶν μὴ λαβόντων ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, ἴσως παρουσιάσῃ ἄλλα φαινόμενα, ἂν τὸ σύνολον τῶν ἐνοριτῶν προσέλθῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν.

Υ. Γ. Ἐνῆς ἐκλογεὺς φρονεῖ, ὅτι ὁ Ἕλληνα ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ τὸν νόμον, τοὺς νομοθέτας καὶ τοὺς κυβερνῶντας. Εἶνε νόμος, λέγει τῶν παπᾶδων καὶ τοῦ λοιποῦ οἱ περιφέροντες τὸν δίσκον εἰς τὴν λειτουργίαν δὲν θὰ λέγουν. «Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν» ἀλλὰ, «διὰ τοὺς ἱερεῖς».

Εἰς τὸν Παντοκράτορα οἱ ἱερεῖς εἶχον ὑποψηφίους, οἱ δὲ ἐκλογεῖς τοὺς κατεψήφισαν ἐκλέξαντες ἄλλους.

— Ἡ «Κραυγὴ» πρὸς τὴν «Πατρίδα».

Ἦτο ἐπόμενον καὶ πολὺ φυσικὸν νὰ ἐξοργισθῇ ὁ Διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Κραυγῆς» δι' ὅσα ἐγράψαμεν ἐπὶ τῆς ἀρθρογραφίας τῆς ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν νήσων.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» ἀγνοεῖ φαίνεται τί εἶνε πατριωτισμός, πῶς ὑπηρετεῖται, ἀγνοεῖ τὰς νήσους καὶ τὰ φρονήματα τῶν νησιωτῶν.

Εἶχε τὴν ἀξίωσιν ἡ Ἰταλία πολεμοῦσα πρὸς τὴν Τουρκίαν, νὰ μὴ τὴν προσβάλῃ εἰς οὐδὲν σημεῖον τῆς αὐτοκρατορίας τῆς, ἀλλὰ μόνον, ὅπου ὑπῆρχον Ἀραβες. Διὰ τοῦτο μόλις κατέλαβε τὰς νήσους ἡ Ἰταλία, ὁ Διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» ἐξωργίσθη, ἔλαβε τὴν γνωστὴν φανέρωσιν, ἐτάνυσε τὸ τόξον καὶ ἐρριψε τὰ βέλη του.

Ἄν ἡ Τουρκία, ἔγραφε εἶνε ἡ Σκόλλα διὰ τὰς νήσους, ἡ Ἰταλία εἶνε ἡ Χάρυβδις. Καὶ ἔτι χειρόν. Ἡ Τουρκία ἐτυράννει μόνον ὀλιγῶς, τὸ σῶμα, τὸ χρῆμα, ἐνῷ ἡ Ἰταλία ἐκτὸς αὐτῶν θὰ τυραννήσῃ τὴν ψυχὴν, τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, τὴν Ὀρθοδοξίαν. Θὰ ἀλλαξοπιστήσῃ τοὺς νησιώτας, θὰ τοὺς υποδουλώσῃ εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἀπὸ Ὀρθοδόξους θὰ τοὺς κάμῃ Παπιστάνους!

Κατὰ τῆς γλώσσης ταύτης τῆς «Πατρίδος» ἔγραψεν ἡ «Κραυγὴ». Καὶ ὥφειλε νὰ γράψῃ, ὅχι μόνον διότι ἦτο ὑβριστικὴ, αὐθάδης πρὸς μίαν Δύναμιν μεθ' ἧς ὁ Ἕλληνισμός συνδέεται στενῶς, ἀλλὰ καὶ διότι ἦτο καὶ ἀδικος καὶ ἀντιπολιτικὴ. Ἡ «Πατρίς» εἶνε ὅχι μόνον ὄργανον Ἑλληνικόν, ἀλλὰ

καὶ στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τῆς πολιτικῆς του. Κατὰ συνέπειαν ἡ γλῶσσα τῆς Πατρίδος θὰ ἐδίδεν ὑπονοίας, ὅτι διερμηνεύει καὶ τὸ κρύφιον αἶσθημα καὶ τοὺς μυστικούς στοχασμούς τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος κατὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους.

Ἄλλως τὸ νησιωτικὸν ζήτημα εὐρίσκεται ἀκόμῃ εἰς τὴν γένεσιν του. Καμμία ἐνδειξις δὲν προδίδει τοὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ὡς πρὸς τὰς νήσους. Ποῦ διαίδεν ὁ διπλωμάτης; τῆς Πατρίδος τὰς πλεονεκτικὰς τάσεις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ παρόντος ὥστε νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὴν Χάρυβδι; Ποῖαν ἐνέργειαν εἶδεν προσηλυτικὴν, θρησκευτικὴν, πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὰς νήσους, διὰ νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ χειρότεραν τῆς Τουρκίας, καθόσον αὐτὴ φονεύει τὸ σῶμα, ἐνῷ ἡ Ἰταλία φονεύει μετὰ τοῦ σώματος καὶ τὴν ψυχὴν;

Ἄλλ' ὁ διπλωμάτης; τῆς Πατρίδος ἀγνοεῖ καὶ τὴν ἱστορίαν.

Ἐπὶ τριακόσια ἔτη οἱ Φράγχοι ἦσαν κύριοι ἀπόλυτοι τῶν νήσων! Μετὰ τοὺς Φράγκους ἦλθον οἱ Ἕνετοί.

Ποῦ εἶνε οἱ Παπιστάνοι τῶν νήσων, ποῦ εἶνε ὁ Παπισμός καὶ ἡ ἐξαφάνισις τῆς Ὀρθοδοξίας;

Ἄλλ' ὅτι δῆποτε καὶ ἂν εἶνε, τὸ ζήτημα τίθεται οὕτω.

Συμφέρει εἰς τὰς παρούσας στιγμὰς τοιαύτη γλῶσσα κατὰ τῆς Ἰταλίας; ἐκ μέρους κυβερνητικοῦ ὀργάνου, καὶ ὀργάνου, οὗτινος ὁ Διευθυντὴς εἶνε καὶ βουλευτὴς καὶ μάλιστα κυβερνητικός;

Ἐχει τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀνάστημα ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκδιώξῃ τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῶν νήσων, διὰ νὰ μὴ περιπέσουν εἰς τὴν Χάρυβδι καὶ διὰ νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἡ Ὀρθοδοξία;

Ἄν ἔχῃ, ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ καὶ τὸ πῆγμα. Αἱ ὕβρεις εἶνε τροφὴ τῶν ὑβριστῶν. Ἡ δρᾶσις εἶνε ἡ τροφὴ τῶν διπλωματῶν.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐξ Εὐρώπης, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 15 Αὐγούστου ἐδημοσιεύθησαν ἀποκαλύψεις ἐν τῷ Νεολόγῳ Πατρῶν, ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ πρωθυπουργός τῆς καὶ ὁ ὑπουργός τῶν ἐξωτερικῶν, ὑπεδέχθησαν σκαίως τὸν Βασιλέα Γεώργιον καὶ ἠρνήθησαν πᾶσαν ὑποστήριξιν ἐν τῇ Κρητικῇ ζητήματι.

Τί ἐκέρδισεν ἡ Ἑλλὰς ἐκ τοιαύτης γλώσσης καὶ ἐκ τοιούτων ψευδῶν κατασκευασμάτων;

Ὁ ἀποκαλυπτὴς τῶν τοιούτων ἐκ τῆς ἰδίας του ὑφῆς ἐφαίνετο ὡς συνοδὸς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Τί ἐτκόπει ὁ κύριος αὐτός; Εἶνε ἀληθές, ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ «Νεολόγου» ἐκηρύχθησαν ψευδεῖς καὶ πλαστοί, ἀλλὰ αἱ διαψεύσεις εἶνε μέθοδος διπλωματικὴ, ἡ ὁποία ὁμῶς κανένα δὲν πείθει περὶ τῆς εὐλικρινείας τῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ δόλος ὁ Ἰταλικὸς τύπος ἔγραψε:

Τί ζητοῦν οἱ κατασκευασταὶ τῶν τοιούτων μυθευμάτων; Τὸν Βασιλέα Γεώργιον ἐδέχθη μετὰ πάσης τιμῆς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ πρωθυπουργός τῆς τὸν ἐπεσκέφθη πρῶτος εἰς τὸ κατάλυμά του. Τί ἐπιδιώκουν λοιπόν; Νὰ διακρίσουν τὰ δύο Κράτη καὶ νὰ ψυχράνουν τοὺς δύο λαοὺς;

Δυστυχῶς καὶ ἐν τῇ ζητήματι τῶν νήσων ἤρξατο ἀμέσως μία σταυροφορία ἐκ μέρους τοῦ ἡμιεπισήμου τύπου κατὰ τῆς Ἰταλίας, ὅτι δυστοδομεῖ δεινὰ κατὰ τῶν νήσων καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τῆς γλώσσης ταύτης τῆς ὑβριστικῆς καὶ ἀντιπολιτικῆς ἀντετάχθη ἡ «Κραυγὴ» καὶ πιστεύει ὅτι ἐπραξε πράξιν ἐθνικὴν καὶ πολιτικὴν.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» ἐξωργίσθη καὶ ἀπεκάλεσε τὸν Διευθυντὴν τῆς «Κραυγῆς» Ρωσοπλήκτον!

Τὸν καὶ μέντοι τὸν Διευθυντὴν τῆς Πατρίδος! Φαίνεται, ὅτι τὸ θέλος τῆς «Κραυγῆς» διηυθύνθη βαθέως, ἵσα εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐπληξεν ὀδυνηρῶς, διὰ νὰ τὸν ἐρεθίσῃ τόσον, ὥστε νὰ ὁμιλῇ περὶ Ρωσοπλήκτων. Καὶ δὲν αἰσθάνεται, ὅτι χαρακτηρίζων οὕτω, ἀπεδείκνυσεν, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν γλῶσσαν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ συνάμα, ὅτι ἐξέφραξε μίαν πολιτικὴν ἡλιθιότητα.

Διότι Ρωσοπλήκτοι δὲν εἶνε ἐκεῖνοι, αἱ ὁποῖοι ἀπὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἵστανται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προμαχώνα καὶ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ ἔθνους των, τῆς γλώσσης των καὶ τῆς Ἐκκλησίας των, μεθ' ἧς ἄκατάβλητον καὶ ἀναλλοίωτον. Δὲν εἶνε οἱ Προμηθεῖς θεόπληκτοι οἱ αἰωνίως ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Θύματα, ναί, ἀλλὰ Ὀλυμπόπληκτοι, ὅχι.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐδούλωσαν καὶ στόμα καὶ ἀπεξήραναν τὸ αἶσθημα, καὶ ἐκαυτηρίασαν τὸ πνεῦμα διὰ νὰ ὑπηρετήσουν ξένα συμφέροντα καὶ ὅχι τὰ ἐθνικά.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε οἱ δημιουργοὶ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866 χάριν τῆς Βουλγαρικῆς ἐξαρχίας καὶ ὅχι χάριν τῆς ἐνώσεως.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε οἱ ὑποστηρικταὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ Ἰγνάτιου καὶ πολέμοι τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἡγεμονίας κατὰ τὸ 1872.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἠνείχοντο τὸν Ἰγνάτιον νὰ στρατολογήῃ ἐν μέσῃς Ἀθήναις Ἕλληνας καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν Οἰκουμένην Κυβέρνησιν καὶ νὰ διατάξῃ εἰσβολὴν εἰς Θεσσαλίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὴν Τουρκίαν νὰ ὑπογράψῃ τὴν Συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ἡ ὁποία ἐδημιούργει Βουλγαρίαν μέχρι Ὀλύμπου.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργουν ρῆξιν πρὸς τὴν Τουρκίαν τῷ 1886 διὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Ρωσσίαν, ἡ ὁποία ἀπέκρουε τὴν ἐπὶ τῆς Ἀ. Ρωμυλίας εἰσβολὴν τῶν Βουλγάρων.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον δύναμιν νὰ γράψουν μίαν λέξιν κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Πανσλαβιστῶν ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Ὀρους, καὶ τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἀγίου Τάφου, ἐνῷ εἶχον τόσον θράσος νὰ ὑδρίζουν τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἰταλίαν ὡς ἐπιβούλους Δυνάμεις.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ἐκ Κρήτης ἐκεραυνοδόκουν τὴν Ἰταλίαν ὡς τρέφουσιν ἐπίβουλα σχέδια ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἐκήρυττον ἅμα, ὅτι ἡ Ρωσσία θὰ ἐνώσῃ ταχέως τὴν Κρήτην μετὰ τῆς Ἑλλάδος!

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν ἐνὶ τῷ ἐν Βερολίνῳ Συνεδρίῳ ἀπλὴν διερρύθμισιν ὁρίων, ἐνῷ ἡ Συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἔθετεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα.

Ρωσοπλήκτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον μίαν σταγὸνα σιέλου νὰ ρίψουν κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συνέγραφον δλόκληρα διπλωματικά ἔγγραφα, ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις εἶνε Ρωσική.

Ρωσοπλήκτοι τέλος εἶνε οἱ ὑποστηρικταὶ ὅλης τῆς πεντηκονταετίας.

Γνωρίζετε τὴν Μέδουσαν τῆς Μυθολογίας. Ὅστις ἀντίκρυε τὴν κεφαλὴν τῆς, ἀπελιθοῦτο.

Ἡ νεωτέρα Μέδουσα εἶνε ἐπισειστέρα. Καθιστᾷ ἀφώνους, ἀναισθήτους καὶ ἀσυνείδητα ὄργανα τῶν σκοπῶν τῆς, ὅσους τὴν ἀντικρύζουν. Καὶ σύρονται εἰς τὰ νεύματα ἀποτανταλωμένοι. Καὶ εἰσθε σεις καὶ οἱ ὁμοιοί σας Ρωσοπλήκτοι.

Η Κραυγή

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ - ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ **Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ**

Γραφεία: 'Οδός 'Αγίου 'Ανδρέου ἔναντι ὁμωνύμου Ναοῦ, ἐν Πάτραις

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ :	Ἔτησία	δραχ. 5	Ἐξάμηνος	δραχ. 3
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ :	»	φρ. χρ. 10	»	φρ. χρ. 6
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου :	Ἐν Ἑλλάδι λεπτὰ 10.		Εἰς τὸ Ἐξωτερικόν	φρ. χρ. 0,20

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΕΙΝΕ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

Ὁ τόμος τῆς Κραυγῆς ἀρχίζει τὴν 1ην Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, ὥστε οἱ ἐγγραφόμενοι μετὰ τὸν Αὐγούστου καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσιν ἄρτιον τὸν τόμον καὶ πλήρη τὴν συνέχειαν τῶν ἱστορικῶν θεμάτων, ὀρίζουσιν, ἐὰν θέλωσι, τὴν 1ην Αὐγούστου ὡς χρόνον ἐνάρξεως τῆς συνδρομῆς τῶν καὶ οὕτω λαμβάνωσι τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἑκάστου τόμου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἐκδεδομένων φύλλα.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα Ρωσσοπληκτοὶ. Εἴμεθα, ναί, μάρτυρες τοῦ Καυκάσου, ἀλλ' ἀδούλωτοι πρὸ τῶν ψευδοθεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἀγωνισταὶ τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς, μὲ συνέειδῃσιν ἐλευθέραν καὶ ὄχι ὑπνωτισμένην.

Ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ζητήματος, θὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν πολεμικὴν μέθοδον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «**Πατρίδος**».

Υπήρξατε, Κύριε φούρναρης, υἱὸς φούρναρη. Ἐρεκλαμαρίσθητε ἐνυπογράφως πρὸ ἑτῶν καὶ ἐκ Φαλήρου ὅτι κατωρθώσατε νὰ κάμνετε ἄρτον ἀνευ **μαγιᾶς**, ἀνευ ζύμης, ἀνευ ferment;

Ἥμπορεῖ.

Ἥμπορεῖτε ἀκόμη νὰ κάμνετε ἄρτους ἀνευ ἀλεύρου.

Ἥμπορεῖτε ἀκόμη νὰ τρέφητε τοὺς Ἕλληνας μὲ τὸ μάννα τῶν Ἑβραίων.

Ὅλα δύνασθε νὰ τὰ κάμετε, ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν ἄρτοποιίαν.

Ἐν μόνον δὲν ἡμπορεῖτε νὰ κάμετε.

Νὰ ἐνώσετε τὴν φουρνάρωσύνην μετὰ τῆς Ἱστορίας καὶ διπλωματίας, οὐδὲ νὰ καταδιδάσετε τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν διπλωματίαν μέχρι τῆς φουρνάρωσύνης.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Γίνεται γνωστὸν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Κραυγῆς» ὅτι κατηρτίσθησαν εἰς ἄρτια σώματα τὰ ἐκδοθέντα φύλλα τῆς ἐβδομαδιαίας ἐπιθεωρήσεώς μας καὶ ἀπετέλεσαν δύο αὐτοτελεῖς τόμους:

Α'. Τόμος τοῦ ἔτους 1910—1911 τιμᾶται δραχ. 5.

Β'. Τόμος τοῦ ἔτους 1911—1912 τιμᾶται δραχ. 5.

Ὁ ἐγγράφων πέντε νέας ἐτησίαις συνδρομὰς λαμβάνει ΔΩΡΕΑΝ ἀμφοτέρους τοὺς ἀνωτέρω τόμους.

Ὁ ἐγγράφων δέκα νέας ἐτησίαις συνδρομὰς λαμβάνει ἐκτὸς τῶν εἰρημένων δύο τόμων, ΔΩΡΕΑΝ τὴν ἀρχομένην σειρὰν τοῦ Γ'. ἔτους.

Τὰ περιεχόμενα τῶν δύο ἑτῶν τῆς «Κραυγῆς» ἀποτελοῦσιν ὁλόκληρον βιβλιοθήκην κριτικῶν, Ἱστορίας, Θεολογίας, Ἐπιστήμης, Τέχνης.

Ἱστορικὰ ἀναγνώσματα πρώτης γραμμῆς. Θέμα Ἱστορικο-Κριτικὸν «Διατὶ ἔπεσεν ἡ Ἑλλάς».

Μεταφράσεις πρωτότυποι, ὄλων τῶν νεωτέρων βιβλίων φιλολογίας, πολιτικῆς ἐπιστήμης ἱστορίας.

Γινώμαι ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων τῆς Θεολογίας.

Κρίσεις ἐφ' ὅλων τῶν πολιτικῶν γεγονότων τῆς τελευταίας διετίας ἐν συγκρίσει πρὸς

ὅλα τὰ γεγονότα σύγχρονά τε καὶ παλαιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

Ἡ «Κραυγή» εἶνε ἡ μόνη πολιτικὴ ἐπιθεώρησις ἐν Ἑλλάδι.

Ὁμοίαν πολιτικὴν ἐπιθεώρησιν ἔχει ἡ Ἱταλία τοῦ πρίγκηπος Μποργκέζε τὸν «Παρατηρητήν».

Πᾶς σοβαρὸς Ἕλλην, ἐπιστήμων, πολιτι-

κὸς, Δημόσιος ὑπάλληλος, Στρατιωτικὸς, Ἄστος, Φοιτητὴς, Μαθητὴς, Ἑργάτης ἔχει ἀνάγκην τοιαύτης ἐπιθεωρήσεως, καὶ πρέπει νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ μελετᾷ καὶ κρίνῃ διὰ τῆς «Κραυγῆς» καὶ μετὰ τῆς «Κραυγῆς».

Ἡ «Κραυγή» εἶνε προσιτὴ δι' ὅλους, εἰς τὴν μόρφωσιν ὄλων, εἰς τὰ βαλάντια ὄλων.

Θ. Π. ΒΑΡΖΑΝΗ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ & ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἀριθ. Τηλεφώνου 130 — ὁδὸς ἀνεξαρτησίας ἀριθ. 13

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον **ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ** εἶνε τὸ μόνον τέλειον ἐν Πάτραις.

Προμηθεύεται καθ' ἑκάστην ἀπ' εὐθείας ἐξ Εὐρώπης πλῆθος **ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ, ΠΕΡΟΔΙΚΩΝ** καὶ **Ο,ΤΙ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ** ἐκδίδεται.

Παρακολουθεῖ τὴν Παγκόσμιον φιλολογίαν

Ἐκτ' ελεῖ παραγγελίας κατὰ θούλησιν τῶν Βιβλιοφίλων.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Κραυγῆς».

Μετὰ τοῦ παρόντος δελτίου σᾶς στέλλω (α)

δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψῃτε εἰς τὴν «Κραυγὴν» μίσην συνδρομὴν (β)

φρ. χρ.

ἀρχομένην τὴν 1ην 19

Θὰ ἀποστέλλῃτε δὲ τὸ φύλλον ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὸν Κύριον (γ)

Εἰς 19

Ἐν τῇ 19

(Ὑπογραφή τοῦ παραγγέλλοντος)

(α) Γράψατε ἂν στέλλῃτε τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἰπιταγῆς, ἢ ἂν τὸ ἐσωκλείψῃτε ἐντὸς τοῦ Δελτίου εἰς χαρτονομίσματα ἢ ἄλλας ἀξίας.

(β) Γράψατε ἂν εἶνε ἐτησίαις ἢ ἑξαμήνιος, ἢ παραγγελιομένη συνδρομή.

(γ) Γράψατε εὐανάγνωστον καὶ ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖτε νὰ στέλλωμεν τὸ φύλλον. Ἄν εἶνε διὰ τὸ ἐξωτερικόν, γράψατε αὐτὴν γαλλισί.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ "ΚΡΑΥΓΗ"

ΣΤΑΦΙΣ

Τὴν λήξαντες ἐβδομάδα εἰχομεν γενικὸν τρυγητὸν εἰς τὰς ἐπαρχίας, μερικὸν δὲ ἐν τῇ περιφερείᾳ μας. Εἰς τοὺς πίνακας τῆς μέσης παραγωγῆς, τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσamen εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς «Κραυγῆς» εἰχομεν παρατηρήσει, ὅτι πρὸ τῆς ἐκρίζωσως καὶ εἰς καλὴν ἐσοδείαν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ὑπερβῶμεν τὰ 350,000,000. Ἐφέτος δὲ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ σταφιδικοῦ ἔτους, ἐν ᾧ ἡ παραγωγή ἐφαίνετο καλὴ καὶ καθαρὰ πάσης νόσου, ἐν τούτοις ἠκούοντο παράπονα, ὅτι δὲν εἶνε καὶ ἀρκετὴ, ὥστε νὰ φαίνεται μείζων τῆς περισυνῆς. Καὶ ἰδοὺ ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τρυγητοῦ, ὅστις ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ποσὸν τῆς σταφίδος δὲν θὰ εἶνε τόσον, ὅσον τὸ ὑπελογίζον, ἀλλὰ σχεδὸν ἴσον τοῦ περισυνοῦ. Φέτος δ' ἔχομεν μείωσιν περισσotέρων πεφυτευμένων ἐκτασεων σταριδαμπέλων κατόπιν τῆς ἐκκοπῆς των, αὐξητὴν δ' εἶτι περισσotέραν τῶν πωληθέντων ποσῶν χλωρᾶς σταφίδος εἰς τὴν Ἑταιρίαν Οἴνων καὶ Οἶνονευμάτων, παρ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου διαδόσεις ἐνίων, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ὑπολογισμοὶ ἡμῶν νὰ φθάνωσι μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ διεδικώσωμεν τὴν ἐσοδείαν τὴν πραγματικὴν μέχρι τῶν 325,000,000 λιτρῶν.

Χάριν τῶν ἐν Πάτραις ἐμπορῶν παραθέτομεν κατωτέρω τὸν κάτωθι πίνακα κινήσεως σταφίδων ἀπὸ 10ης Αὐγούστου 1912 μέχρι 31ης Ἰουλίου 1911, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμφαίνεται τὸ ἀπόθεμα τῆς προηγουμένης χρήσεως, ἡ ἐπαληθευθεῖσα παραγωγή τοῦ λήξαντος Σταφιδικοῦ ἔτους 1911—1912 καὶ τὸ ἀπομένον ἀπόθεμα, ἔχοντα δὲ ὡς ἀκροαύτως:

Ἀπόθεμα προηγουμένης χρήσεως	1910—1911	Δ.	3,645,000
Βεβαιωθεῖσα παραγωγή	1911—1912		
Δήμου Πατρέων	Δ.	14,000,000	
Δήμου Δύμης	»	5,500,000	
Δήμου Φαρῶν	»	1,000,000	
			20,500,000
Μεταφερθέντα ποσὰ σταφίδων			
Σιδηροδρομικῶς	Δ.	53,698,330	
Θαλασσίως	»	44,159,173	
Διάφορα πλεονάσματα	»	300,000	
			98,157,503
			122,303,503

Ἐκπίπτονται

Ἀποταμιευθέντα ὡς παρακράτημα 1.757,300

Ἐξτρεθέντα διὰ τοῦ λιμένος Πατρῶν

Ἐκκαθαρισθέντα 118,217,430

Ἀνεκκαθάριστα 442.659

120,417,389

Ἀπόθεμα ἐν Πάτραις κατὰ τὴν 31ην Ἰουλίου καὶ εὐρισκόμενον εἰς διάθεσιν τοῦ ἐμπορίου, εἴτε ὡς ἐνέχυρον εἴτε ἐλεύθερον

1,885,114

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία τῆς περιφέρειας Πατρῶν φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ὑπερβῇ τὴν περισυνήν, ἐὰν αἱ πληροφορίες ἡμῶν εἶνε ἀκριβεῖς. Ἐκ τοῦ ἀρξαμένου ἐν τούτοις τρυγητοῦ δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ἡ ἐφετεινὴ παραγωγή θὰ ἀνέλθῃ μόλις τὰ 20,000,000 λιτρῶν, ὡς ἐξῆς κατανεμομένη.

Δήμου Πατρῶν	Δ.	13,000,000
Δήμου Δύμης	»	6,000,000
Δήμου Φαρῶν	»	1,000,000
		20,000,000

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς τιμὰς τῶν σταφίδων, φαίνεται ὅτι καταδοκοῦσι νὰ ἐκραγῶσι μετὰ τὰ ὀλικά ἀποτελέσματα τοῦ τρυγητοῦ. Φαίνεται, ὅτι καὶ ἐφέτος δὲν ἐγένοντο προπωλήσεις, ὥστε νὰ κοπῶσιν αἱ τιμαὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ὁ εἰς παρακολούθησιν τὰς κινήσεις τοῦ ἄλλου, τὰ νεύματα τοῦ γείτονός του διὰ νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμα καρποφόρον.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸ ἐφθήμερον τοῦτο ἐγένοντο ὀλίγαι πράξεις νέας ἐσοδείας καθ' ἃς ἐπωλήθησαν Πύργου φ'μπ Δρ. 237—238 1)4 κιβώτια, καὶ βαρέλια φ'μπ 231.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Ἐν Πειραιεῖ, Ἀργαῖ, Πάτραις, Κερκύρα, Πύργῳ καὶ Κεφαλληνίᾳ.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ: Ἐν Αἰγίῳ, Ναυπλίῳ, Ἀμαλιάδῃ, Καλάμῃ καὶ Σύρῳ.

Ἀντιπρόσωποι εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις Ἑλλάδος: Ἐξωτερικοῦ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΤΡΩΝ

ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΑΡΙΘ. 50

Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος, χρυσοῦ καὶ ξένων νομισμάτων.

Ἐπιταγαὶ πάσης πόλεως Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.

Εἰσπράξεις εἰς πᾶσαν πόλιν Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις χρεωγράφων.

Παραλαβὴ δελτίων παρακρατήσεως καὶ φορτωτικῶν ἐν Πύργῳ, Καλάμῃ καὶ Ἀμαλιάδῃ.

ΔΕΛΤΙΑ

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς τιμὰς τῶν σταφίδων ἡ ἀγορὰ ἐπὶ τῶν δελτίων ἐξηκολούθησε μὲν ζωνηρὰ ἀλλ' οὐχὶ μὲ τὸν τόνον τοῦ προηγουμένου ἐφθήμερου. Τουναντίον ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω. Τὴν πρὸς τὰ κάτω τάσιν τῶν δελτίων δείκνυει καὶ ὁ κάτωθι πίναξ τιμῶν τοῦ λήξαντος ἐφθήμερου.

26 Ἰουλίου	δρ. 158. —	ἔτοιμα
	» 157,50	παραδόσεις Αὐγούστ.
	» 156,50	» Σ)βρίου
	» 156, —	» 8)βρίου
27 Ἰουλίου	» 157,50	ἔτοιμα
	» 158, —	—157,50 παρ. Αὐγ.
	» 157, —	» Σ)βρίου
28 Ἰουλίου	» 156,50	ἔτοιμα
	» 156, —	παραδόσεις Αὐγούστ.
	» 155,50	» Σ)βρίου
	» 154, —	» 8)βρίου
29 Ἰουλίου	» 156, —	ἔτοιμα
	» 155,50	παραδόσεις Αὐγούστ.
	» 154, —	» Σ)βρίου
30 Ἰουλίου	» 156, —	ἔτοιμα
	» 156, —	παραδόσεις Σ)βρίου
	» 154,50	» 8)βρίου
31 Ἰουλίου	» 156,50	ἔτοιμα
	» 156, —	παραδόσεις Σ)βρίου
	» 155, —	» 8)βρίου
1 Αὐγούστου	» 156, —	ἔτοιμα
	» 155,50	παραδόσεις Σ)βρίου
	» 154,50	» 8)βρίου
2 Αὐγούστου	» 157, —	ἔτοιμα
	» 155, —	παραδόσεις Σ)βρίου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΑΡΙΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΣΙΑ

(ΠΡΑΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ)

Νεωστὶ ἰδρυθὲν καὶ τελευταίως ἀνακαινισθὲν καὶ πλουτισθὲν τελείως

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

92 — Ὁδὸς Κανακάρη — 92.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Ἐφημερίδας, περιοδικὰ, βιβλία
ἔντυπα Τραπεζῶν, Ἑταιριῶν κλπ.

ΚΑΛΑΙΣΘΕΣΙΑ ΕΥΘΥΝΕΙΑ ΤΑΧΥΤΕΣ

ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ ΣΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΟΚΚΟΡΗΣ

Παρέλαθε ὀλίγα ἰδιότροπα ὀφίσματα τὸ ἐμπορογραφεῖον Ἰ. Κόκκορη, οἱ θέλοντες νὰ ἐνδυσθῶσιν ὁλῶς ἰδιοτρόπως ἃς σπεύνωσι.